

*A Mars
szégyene*

Carbe Ferreroant

Cabe Ferrant

A MARS SZÉGYENE

TUDOMÁNYTALAN FANTASZTIKUS

PONYVA

v. 1.01

ferrant.cabe@gmail.com

„...a pleisztocén műveletlenség alulmúlhatatlan pszeudo-irodalmi végterméke...”

Átokbürgözdí Irodalmi Harsona

„Na jó. De miért nincsenek benne sárkányok?”

Dragonfalvi Kurír

„Még jó, hogy elhunytam. Legalább nem kell ilyesmiket elolvasnom. Itt remekül megvagyok. Csak Elvis ne énekelne állandóan...”

A sci-fi irodalom egy elhunyt nagyja, a túlvilágról

Brum-brum.

A barna medve az állatkertből

*ByG L.-nek,
akivel kölyökként együtt álmodtunk a Marsról.
Ha másképp nem, így eljutunk oda.*

Tartalom

01.....	3
02.....	8
03.....	9
04.....	17
05.....	18
06.....	25
07.....	29

01.

Beethoven V., avagy Sors szimfóniájának néhány első taktusa jelezte elkerülhetetlen sorsomat. Dolgoznom kell. És ez elég nagy csapás, még itt a Marson is.

Az igaz, hogy már csaknem egy éve üldögélek nap, mint a párologtatókat ellenőrző központban és munka címén különféle multságokkal ütöm agyon a drága időt, de ez azért mégiscsak túlzás. Nem erről volt szó. Elvégre azért vállaltam el ez a melót, mert biztosnak látszott, hogy munkavégzéshez még csak közöm sem lesz. A párologtatók mind a fennhatóságom alatt álló, mintegy háromszáz négyzetkilométernyi területen párologtatnak, mert ez a dolguk és máshoz nem is értenek. A számítógép ellenőrzi őket, és ha valami nem megy simán, egy okos program beavatkozik. Mire én észrevenném, hogy történt valami, már le is zajlott az egész.

A munkanap végén megnézem, hogy aznap hányszor, hol és mikor kellett beavatkoznia a párologtatást vezérlő programnak. Ez – a fejlett technikának hála – eddig minden esetben nulla volt. Ami tökéletesen megfelelt a mars terraformálás¹ célzó programnak, az automatikus párologtatóknak, a főnökeimnek és nekem. Csupa elégedett ember és gép. Tökéletes világ és paradicsomi állapotok.

Erre fogja magát ez az ócska kütyü és fennforgást jelez!

Ez nem volt a tervben.

Ha csak a halvány gyanúja is felmerül, hogy itt csinálnom is kell valamit, el sem vállalom ezt a melót. Nem azért jöttem a Marsra, ősz fejjel, belefáradva egy egész életnyi naplopásba és semmit tevésbe, hogy itt szakítsak ezekkel szép hagyományokkal.

Mivé lesz a világ!

Elhallgattam a gépet, mikor már harmadszor kezdte újra lejátszani a a fentebb említett mű részletét. A vacak hardver mesterséges intelligencia híján nem érezte át a helyzet tragikumát. Egy középkorú úriember élete nagy álma hullott éppen darabokra, miszerint a bűdös életben nem végez többé munkára emlékeztető tevékenységet. A részvétlen szerkezet monitorán egy ablakban a kérdéses területről közvetített képet. Esetleg nem közvetített. Mert az ablak olyan sötét volt, dacára a fényes nappalnak, mintha nem a Mars napfényben fürdő felszínéről, hanem egy földi, kétszáz éve bezárt bányából érkezne az adás.

- Mi a hézag, hapsikám? – kérdeztem a számítógépet, kedvenc rajzfilm nyulamat idézve.

- Lassú a reakcióidőd - jegyezte meg pofátlanul a gép.

Itt újfent hozzá kell tennem, hogy nem volt intelligens, még mesterségesen sem. De az emberek hajlamosak intelligenciát feltételezni még ott is, ahol ez tuti nem fordult elő. Még magukkal kapcsolatban is...

Emlékszem, olvastam egy érdekes kísérletről. Valamikor a számítógépek ős és hőskorában, a huszadik század ötvenes éveiben végezték el. Az alanyokat szépen sorban leültették egy terminálhoz, - ami akkorstájt egy monitorból és egy billentyűzetből állt – és azt a feladatot adták nekik, hogy beszélgessenek a hálózat egy másik pontjáról üzeneteket küldő valakivel. Adott idő után pedig rákérdeztek: Döntsék el, emberrel, avagy géppel kommunikálnak-e? Az esetek többségében esküdtek rá, hogy érző szívű emberrel pletykáltak, holott a túloldalról csak egy ügyesen megírt program felelgetett nekik, minden ész és értelem nélkül. Mi ebből a tanulság? Az antropomorf gondolkodás maximum arra jó, hogy az erdőbe vigyen minket. Ezért nem törődtem a gép szemtelenségével.

- Mióta nem jön adás?

- Már negyvenhét másodperce – felelte kelleetlenül és kerekítve a szerkezet. Biztosan tudta pontosabban is, milliomod másodpercekben, de dolgoztam már vele annyi ideje, hogy megjegyezhettem: az ilyen finomságok nem ejtenek ámulatba. Tartogassa inkább a rongyrázást a gyakorlatlan felhasználóknak.

- Oka?

- A kamera nem kap áramot. Az egész párologtató-állomás energiaellátása megszűnt.

A fellengzős megfogalmazás ellenére a párologtató állomás nem volt más, mint a talajba ásott ciszterna nevű víztározó, egy szabályozottan nyitható fedéllel, meg egy fűtőegységgel, ami a vizet melegítette a kívánt hőfokra. Az egész művelethez egy Tesla-féle térrezgés energiát kinyerő oszlop szolgáltatta a kakaót, azaz ennél egyszerűbb vízforralót még nem találtak fel a víz felfedezése óta. A meghibásodásra kábé annyi az esély, mint hogy a világűr végtelen térségeiből érkező, pont most találjon fejbe egy pofás kis meteorit. Előfordulhat, de kétlem, hogy egyszerű, emberi ésszel érthető lenne a valószínűség csekélyisége.

És tessék. Mégis.

Ránéztem a digitális térképre. A fene essen bele! A kérdéses állomás több, mint tizenkilométerre van. És muszáj lesz személyesen a tiszteletemet tenni. Lehet, hogy csak egy kábel szakadt el, vagy egy csatlakozó lazult ki. Bár nem jellemző az ilyesféle hézag, de jobb nem jutott eszembe. A technikának van egy kisördöge, ami direkt azzal szórakozik, hogy jól kitoljon az emberrel. Emlékszem egyszer darabokra szedtem egy számítógépet, és külön-külön megvizsgáltam minden alkatrészét, hogy miért is nem működik. A végén rájöttem: leginkább az a gond, hogy nincs bedugva a csatlakozója a konnektorba. Ilyen esetekben szokták hülyének nézni az embert, különösen, ha amúgy számítógép-rendszerprogramozó. De akkor még oly fiatal voltam!

Felkászálódtem kellemesen billegő fotelemből és a számítógépre szóltam:

- Jegyezd! Meghibásodás miatt helyszíni kiszállásra kell mennem... - az órára néztem – tizenhárom huszonegykor. Hiba oka: ismeretlen. Várható javítási idő: ismeretlen. Visszatérés várható ideje: ismeretlen. Feljegyzés vége.

Aztán még hozzá tettem:

- Értesítsd a váltótársam, hogy ha lehet, ma ne késsen. Ügyemenet van.

Jazelnik, a váltótársam, egy rokonszenvesen büdös ork, legalább olyan lusta, léha és felelőtlen, mint én. Azaz, pont neki való ez a fontosnak tűnő, de alapjában véve egy értelmesebb házikecske képességeivel is elvégezhető feladat. De mivel legalább olyan szépen tud a munkákkal járó felelősségről és a feladatokhoz szükséges elmélyültségről szónokolni, mint én, remekül kijövünk egymással. Szerencsére a főnökségnek, azaz a városházán üldögélő naplopóknak legalább annyira nincs fogalma a párologtatók működéséről, mint nekem arról, hogy mi a bánatot keresnek ott, ezért simán beveszik a a sirámainkat. Vagy lehet, hogy nem is veszik be. De ez a marsi élet nagy csodája, ami nekem mindig is annyira hiányzott a Földön. Amíg mennek a dolgok, senkit nem érdekel, hogy mit is csinálsz valójában.

Kiballagtam a szolgálati terepjáróhoz. Ütött-kopott, nem egy mai darab, tán még az első telepések hozhatták magukkal. De a motorházában a szokásos Tesla-féle motoron kívül egy hagyományos, vízmeghajtású motor is van. Ami jól jöhet, ha a sugárzott energiával hézag van a párologtatónál. Ellenőriztem a víztankot. Dugig volt.

Aztán eszembe jutott még valami. Visszaballagtam az irodánkba a puskámért. Nem kötelező ugyan hordani, de tagja vagyok a Marsi Milíciának, vagy mi a fene! És mi van, ha pont most, pont itt az én területem törnek be gaz földi kommandósok, hogy megrongálják a párologtatókat, a terraformálásnak ezen nélkülözhetetlen eszközeit.

Mondjuk, ez is annyira elképzelhető, mint az, hogy Hófehérke a hét törpével karöltve garázdálkodik odakint a tundrán. De azért vittem a fegyvert is, hogy szó ne érje a ház elejét.

Joggal kérdezheti bárki, hogy miért nem valami korszerűbb csúzlit hordok magamnál, ha már milicista vagyok. Ezeknek az okvetetlenkedőknek csak annyit mondhatok: itt ez a legfrankóbb önvédelmi eszköz. Négycsövű, a négyféle funkciónak megfelelően, amik közt egy kis kallantyú átkapcsolásával válthatok. Kilőhetek vele hagyományos acél magvas lövedéket, mint anno bármelyik földi háborúban. A másik tárban ezüstgolyók vannak, amik remek szolgálatot farkasemberek és egyéb alakváltók ellen, a harmadikban eredeti nyárfa lövedékek – a vámpírok ellen nincs párjuk. Az utolsó funkció, - hogy adjunk a korszerűségnek is – rövid lézerimpulzusokkal operál, már, ha nem felejtettem el feltölteni a puskatusba épített energiaforrást. Mert a feledékenységemet már csak a szórakozottságom múlja felül...

Ellenőriztem a puskát. Mind a három tára megtöltve, a lézer akkuja 97 százalékon. Ledobtam magam mellé a fegyvert az anyósülés, bekapcsoltam a biztonsági övet és indítottam.

Leginkább az szeretem ezekben a régi járgányokban, hogy némi bökődéssel és simogatással az érintőképernyőn beállíthatom az úti célomat, aztán hátradőlhetek és kedvemre bámészkodhatok, élvezve az utazást. Már ha van mit nézni a marsi tundrán. Mert valljuk be, akármennyire is lokálpatrióta vagyok, izgalmasabb és szebb tájat is el tudok képzelni a felügyeletemre bízott pár négyzetkilométernél. A Mars nagy része pedig még ma is sivatag és tundra – dacára s sikló méretű földi giliszták áldozatos munkájának, amik észet veszejtve táplálkoznak és ürítenek, mit sem sejtve arról, hogy létfenntartásukat aljas módon kihasználva, első osztályú humuszt állítatunk elő velük. De ha tudnának róla, akkor is csinálnák tovább, mert muszáj neki, ha nem akarnak éhen halni. Bár gőzöm sincs, hogy egy földi gilisztának van-e akarata?

Ezen a fogas kérdésen elmerengtem.

Alapjában véve annyira más ez a bolygó, mint a Föld és annyira mások lesznek az élőlények, ha átköltöznek ide, hogy még az sem lehetetlen, hogy a giliszták növesztettek valami akarat-félét idegrendszerük valamelyik csücskébe. Ki tudja? Nem hiszem, hogy ezt valaki vizsgálná. A biológia és genetika tudorait teljesen legolalja az ember és az ő háziállatainak módosulása. Mert itt van az eb elhantolva. A módosulásnál, amelyet hasonulásnak is neveznek.

Vegyük példának a sosem létezett egyszeri embert. Megérkezik a dolgozó a Földről, tök mindegy, hogy úrhajóval, vagy a teleportáló² állomások valamelyikén keresztül. Az is teljesen egyre megy, hogy visel-e valamilyen védőruhát. A tudomány mai állása szerint két méter vastag ólompáncél is lehetne rajta, mindenféle erőtér védelemmel felturbózva, akkor is módosulni fog. Már ha van rá hajlama. És van rá ha hajlama, mert a tapasztalatok szerint az emberiségnek mindössze kábé egy milliomod része olyan béna, hogy nem alkalmazkodik a szervezete az új hazájához. Jómagam, persze, ehhez az elenyésző kisebbséghez tartozom. Ilyen az én formám...

A többiek, megérkezésük után, kettő-négy órával mind bebázódtak-bebábozódnak. Már a bábformáknak is szinte végtelen a variációja: akad, amelyik olyan, mintha csak celofánba csomagolták volna a hölgyet, - avagy pasast, - és nagyszerűen megfigyelhető rajta az átalakulás folyamata. Mások a selyemhernyókéhoz hasonló finom gubót növesztenek magukra, vahy éppen olyan durvát, mint egy terepjáró gumija. A biológusok már abba is belehülyülnek, hogy a bábok bevonó anyagából is alig találni két egyformát. És akkor ne is beszéljünk az eredményről. A bábokból – páran mindközönségesen letojásozzák ezeket – nyolc, uszkve hetvenkét óra elteltével kikelnek a ...

Nos, kikelnek. Nincs arra igazán jó kifejezés, hogy mik is kelnek ki. Egyszerűen csak azt szokták mondani: a marslakók. Mert ettől kezdve már azok. Ha elhagyják a Marsot, visszatérnek a Földre, vagy elutaznak valamelyik másik kolóniára, akkor sem változnak vissza emberré. Megmaradnak orknak, törpének, tündérnek, vámpírnak – vagy amivé éppen módosultak a Marsra érkezésük után.

Hogy ez mi a bánattól van, mitől változnak meg az emberek; már több mint harminc éve török a fejüket - teljesen hiába - a tudósok. Minden genetikai vizsgálat szerint pont ugyanannyira emberek, mint akik a Földön élnek, mint amilyenek voltak, mielőtt idejöttek, csak éppen picit megváltoztak. Épphogy, csak a külsejük, a belső szerveik, az anyagcseréjük. A vámpírokról például még azt sem sikerült eldönteni, hogy élnek-e egyáltalán. A legpontosabb választ az a fizikusból lett, botcsinálta exobiológus adta, aki így fogalmazta meg a választ a kérdésre:

„A vámpírok a biológia lét egy eddig ismeretlen kvantumállapotában leledzenek, egyszerre élők és halottak. Elvileg semmilyen belső életfunkció nem mutatható ki náluk, ennek ellenére tudatuknál vannak, mozognak, képesek az ön- és fajfenntartásra. A fene egy meg őket!”

Nem mintha bármi baja lenne a vámpírokkal, főként, mivel ő maga is az. A rasszizmusnak különben is leáldozott egy olyan világban, ahol épp úgy megtalálhatók az egy méter húszas magasságot ostromló törpék és a két és félméteres ogrék. A régi mese és fantasy írók fantáziájának hála, az emberi rassz új variációinak nem kellett új neveket kitalálni, egyszerűen rájuk aggathatták a már régóta forgalomban lévő fogalmakat. A szárnyas embereket mindközönségesen elnevezték angyaloknak, holott semmi közük a mennyhez és csak annyiban Isten teremtményei, mint bárki más. A nagydarab, izomtól duzzadó, kellemesen zöld bőrű népség az ogre nevet kaptak és a kicsiket, miért ne nevezték volna törpéknek? Akadnak persze felénk is politikailag teljesen korrekt idióták, akik a „mérsékelten növekedett emberek” kifejezést javasolták rájuk, mikor az egyik önkormányzatnál felmerült, hogyan is kéne hívni a törpéket. Szerencsére egy kellőképp izmos, bőven verejtékező és bűdös ork hölgy elmagyarázta nekik:

- Ne bonyolícsátok má' a dógókat, mer kiszedem a beleteket!

És ezzel, a demokrácia és szólásszabadság szentséges nevében, ott és akkor, eldöntötte a dolgot. Reklamáció nem volt. Ki mer visszafózni egy bájos, ám de zaklatott hölgynek, akin több izom található, mint a földi Mr. Univerzum body building verseny győztesén? És az ilyen óvatlant akár be is lehetne perelni a „gyengébbik” nem zaklatásáért... Mert az csak nyilvánvaló, hogy sanda, szexuális hátsó szándékkal zaklatta a hölgyet.

Nem is „bonyolícsuk” a dolgokat.

Egyszerű itt az élet a Marson, ahol körülbelül húszmilliónyi kalandvagyó kókler, különöc éldegélt, békés egyet nem értésben. Akik ráadásul szemre jobban különböznek egymástól, mint a történelem során emberek még sohasem. Két marsi jobban különbözhet egymástól, mint egy huszonegyedik századi szépségkirálynő, egy hím australopithecustól. Még akkor is, ha mindkettő kábé azonos szellemi képességekkel bír. Mármint a szépségkirálynő, meg a jó öreg pithecus. Azt nem tudom, hogy e feltételezett páros tagjai miben érthetnének egyet, de azt igen, hogy nekünk itt a Marson miben sikerült közös nevezőre jutnunk. A szeparatizmusban.

Egyikünk sem tagadja, hogy a régi közhelyet idézzem – talán Ciolkovszkij mondta először - , miszerint: „A Föld az emberiség bölcsője. De senki sem élhet örökké a bölcsőben”. Mi oda is hagytuk a régi helyeket, a régi hazánkat. Viszont az otthoniak, - és biztos vagyok benne, hogy ez alatt nem az utca egyszerű polgárát kell érteni, - kitalálták, hogy a Mars a Föld gyarmata. Erre mi kinyilvánítottuk a függetlenségünket, és azon óhajunkat, hogy a földi tojásfejű hülyék ne pofázzanak

bele a dolgainkba. Erre a célra megvannak a saját tojásfejű hülyéink. Ez a Földön lázadásként értékelték, mi viszont Függetlenségi Nyilatkozatnak.

Így tört ki a világtörténelem legfurább háborúja.

Mivel a a hónapokig tartó úrutazáson kívül a másodperc tört részét is igénybevevő teleportálással – tömegáthelyezéssel – lehet csak közlekedni a két bolygó között, ez kissé nehézkessé teszi a harci cselekményeket.

Mert természetesen lehet úrflottát indítani a másik fél megregulázására – a földiek meg is próbálkoztak ezzel -, de azt piszok egyszerű, szinte fillérekből előállítható védelmi rakétákkal lelövöldözni, mint tréfás kedvű családapának vasárnap a vurstli céllövöldéjében a lufikat. Lehet azzal is próbálkozni, hogy a teleportáló állomások valamelyikére sugároznak át csapatokat. De ezekből nem partraszálló egységek lesznek, hanem jószágok egy vágóhídon. A háború kitörésekor mind a földieknek, mind nekünk az első dolgunk volt erőd és bunkerrendszerrel körbevenni a helyi fogadóállomásokat. Ily módon az ellenségnek esélye sincs csapatokat átjuttatni a másik fél területére. Ugyanezen okból, sem atom- vegyi vagy biológiai fegyvert sem érdemes postázni a másik bolygó címére. A válaszcsepítés azonnali és kegyetlen lenne.

Marad tehát a politikusok szajtéjése – ezen a téren mind az övéik, mind a mieink alaposan kitesznek magukért - és kisebb kommandós és partizánakciók, ahogy hangzatosan az államilag támogatott terrorcselekményeket nevezik. De a kezdeti próbálkozások után gyorsan ráébredt mindkét fél hadvezetése, hogy jobb, ha maradnak a szajtéjésnél. Ugyanis, ha, a földieket vetnek be nálunk, azonnal kiszúrják őket, hiszen itt mindenki különbözik többé-kevésbé a földiektől. De még ha ez nem is lenne elegendő indok, igen rövid időn belül megindul valamennyi katonájuknál a változás, és rövidebb-hosszabb időre harcképtelenek lesznek. A bebábozódott földi hősokeket pedig csak be kell gyűjteni a rendőreinknek és már szállíthatók is valamelyik kies hadifogoly-táborba. Amitől aztán persze gyorsan elmegy a kedvük. Nem azért, mintha holmi gulágokon őriznénk őket. Kapnak rendes kaját, frankó szállást, meg mindent, amit csak kell. Viszont nem jöhetnek ki. És ki szeret börtönben csücsülni? A válasz egyértelmű: senki. Ráadásul, még a legszerényebb képességű hadifogoly is gyorsan rájön, a hasonulással ő már visszaalakíthatatlanul marsivá vált. Visszatérhet persze a Földre, de... Képzeljük csak el, hogyan reagálnának az emberek, ha egy szárnyas, angyalszerű lény sétálna a Körúton? És ez még a jobbik eset, mert a marsi angyalok még földi szemmel nézve is egészen jól néznek ki. De vegyünk például egy ghoul...

Majdnem ugyanezen okokból lehetetlen nekünk is csapásmérő erőket juttatnunk a Földre. Még egy olyan multikulti metropoliszban is, mint New York, másodpercek alatt kiszúrják a két és fél méteres ogrékat, messze büzlő orkokat, de még a feltűnően sápadt és hegyes fogú vámpírokat is.

Ezért aztán mondhatnám, hogy az egész háború közröhejbe fulladt. De sajnos nem tehetem. A Föld túl sokat investált a Marsba és most már szeretne is profitot látni az ügyletből, a marsi nagyfejűek meg pontosan tudják, hogy csak addig nagyfejűek, míg a Mars független. Azonos medencében a földi cápákkal, legfeljebb snecik lehetnének. Ahhoz meg nemigen fülük a foguk.

A Földön se minden állam forszírozza a háborút. Mert persze az óhazában megmaradt a jó öreg megosztottság. Csak azoknak a kormányoknak, érdekcsoportoknak fontos a marsi függetlenség ízzé-porrá zúzása, akik profitálnának ebből, akiket kiebrudaltak erről a szép, vörös bolygóról és most krokodilkönnyekkel siratják az elmaradt bevételeket.

A földi átlagpolgárok jó része meg azt sem tudja, hol is van a Mars, hát nem igazán izgatja a őket dolog. Felőlük akár egy másik csillagrendszerben is lehetne ez a bolygó, ahova – egyelőre – ember még nem tud eljutni. A marsi átlagpolgár meg a kalandért

jött ide, hogy megcsinálja a szerencsét és az összes hasonló okból, amiért egy ember csak kivándorlást választja. De becsukódott mögöttük az ajtó. Nincs visszaút, megváltozott külsejével senki sem akar igazán visszatérni a Földre, másodrendű állampolgárnak.

Jelenleg így állunk, azazhog, én ülök.

02.

Az út nem volt hosszú. Sajnos. A párologtató állomás is a helyén volt. Még a járgányom GPS-e is működött, így megérkeztem. Semmi sem mentett meg attól, hogy kiszálljak és szemügyre vegyem a helyszínt. Bár a lényegét a már terepjáróban ülve is láttam.

A Tesla-oszlop kidőlt a helyéről.

Hogy a leosztás még szebb legyen, a földön heverő oszlop közvetlen közelében két bebábozódott feküdt, a sápadt marsi napfény alatt. Köröskörül pedig, - ízlésesen elrendezve – hat tuareg holtteste. Meg két megatevéé. Az életben maradt megateve egykedvűen álldogált a ciszterna félig nyitott teteje mellett és egykedvű pofával rágcsált valami gázt, ami ciszterna mellett burjánzott. Úgy bámult bele a vízbe, mintha onnan választ kaphatna a tevelét nagykérdéseire s már csak másodpercek hiányoznának az élet értelmének megfejtéséhez.

Nekem is csak másodperceim voltak hátra. A szívszélhűdésig. Nem vagyok különösebben ijedős fickó – éppenséggel bátor sem -, de azt nagyon jól tudom, hogy a tuaregekkel nem jó viccelni. Épp olyan derék marsiak ugyan ők is, mint bármelyikünk – és pont annyira tuaregek is. Azonban a túlzásba vitt összetartás, a törzs feltétlen tisztelete és az egymásért való, végletekig vitt kiállás gyakran ragadhatja őket olyan cselekedetekre, amelyek ésszerűsége... hm, mondjuk így: erősen megkérdőjelezhető.

Róluk csak annyit: pont úgy a Földről vándoroltak be, mint mindannyiunk és a legtöbbjük odahaza sosem látott sivatagot. Nem, hogy élt volna benne. Itt valamilyen felderíthetetlen okból néhányan kitalálták, hogy ők egy nomád, tuareg törzs, amely a sivatagot járja és bánat tudja, ezen kívül még mivel foglalkozik. Tehették, mert a Marson sivatagból és sztyeppéből akad elég. Mások meg csatlakoztak hozzájuk. Ismét mások meg más törzseket alapítottak, a saját legnagyobb meglepedésükre. Nem is szólt bele senki az ügyeikbe, míg legalább hozzávetőlegesen betartották a helyi törvényeket és lelkesen szemben álltak a földi gyarmatosítási kísérletekkel. Ezek meg nem akkora követelmények, hogy a megfelelés ne menne még egy oly szerény képességű egyednek is. Többnyire nincs is velük probléma, míg hagyják, hogy kedvükre kóboroljanak a pusztában és összeszedjenek minden vicik-vacakot. Ezeket aztán megpróbálják a városokban, kereskedelem címén elsózni. Néha még megy is nekik. Egyébként meg állatokat tenyésztenek, megatevéket, amik sima földi tevék, helyi, marha nagyra nőtt, egyenes ági leszármazottai, meg kecskéket, melyek majd akkorára nőnek – hála a kisebb gravitációnak -, mint őshazájukban egy teve. Tevegelés helyett akár kecskegelhetnének is, de ezt méltóságukon alulinak tartják. Meg nem is illene bele a szép, maguk által kreált hagyományaikba.

Szemrevételeztem a helyszínt.

Ez nagyjából abból állt, hogy körbejártam, a puskámat szorongatva és komoly pofával igyekeztem úgy tenni, mintha értenék a nyomolvasáshoz. De magamat nem tudtam átverni. Miért pont ehhez értenék, mikor annyi máshoz sem konyítok? Még a gyomolvasáshoz sem értek, nem hogy anyomolvasáshoz!

Amennyire meg tudtam állapítani: a két bebábozódott nem régiben érkezett a Marsra. Ezt kőkemény logikával kisakkoztam, elvégre, mint tudjuk, a Marsra érkezés

után kettő-négy órával mindenki bebábozódik. Kivéve a gyevi bírót³, meg az olyan nyomorultak, mint én vagyok, akik egy mágiával tútelített világban is arra ítéltettek, hogy emberi alakban, hagyományos képességekkel éljenek.

De ne a saját sorsomon siránkozzak. Az ügyse szokott sikerülni, annál sokkal jobb kedélyű fickó vagyok. Folyton elröhögöm a tragédiát.

Vegyük sorra: mi is történhetett?

Megérkezik a két földi a Marsra. Nyilván valamiféle járművel, mert a közelben nincs teleportáló állomás, meg onnan nem is engednék ki őket. Karanténban kéne maradniuk, míg ki nem kelnek a bábjaikból. Az pedig megint csak képtelenségnek tűnik, hogy úrhajóval szálljanak le, anélkül, hogy a fél Marsot riadóztatnák miattuk. Olyan megfigyelő rendszerek működnek a háború miatt, hogy még egy homokszem nagyságú tárgyat is kiszúrnak százezer kilométernyire, nem hogy egy akkora úrhajit, vagy leszálló kabint, amibe két ember belefér.

Tehát: valahogy idekeveredtek. És ez még hagyján. Pont egy párologtató állomásra, nem valahova a sztyeppe közepébe, ahol a kutya se botlana beléjük, akár évtizedekig sem. De nem elég, hogy ilyen jól megfigyelt helyen lyukadtak ki, de röviddel az érkezésük után még egy csapat tuareggel is össze kellett futniuk. Még hozzá, sürgősen! Már, hogy legyen idejük elbánni velük a bebábozódásuk előtt.

Meg kell adni: átkozottul peches fickók. Már, ha férfiak, mert mindkettejüket szürke, daróc keménységű bábbevonat borította. És átkozottul kemény legények, ha elbírtak hat tuareggel... Akik közül legalább az egyik mágus lehetett, vagy legalábbis konyított valamennyit a tűzmágiához. A Tesla-oszlopon világosan látszott, hogy nem anyagi módszerekkel robbantották ki a helyéből, gránáttal, vagy bombával, hanem mágikus csapás érte. Ennek olyan nyilvánvaló nyomai voltak, hogy még olyan, a nyomozás terén nyeretlen kétéves is kiszúrta, mint én vagyok.

A halottakat is megvizsgáltam. Három ork, két tündér meg egy törpeféle, bár azoknál kicsit nagyobb lény. És mindnek volt fegyvere. Kettőnél az enyémhez hasonló, multifunkciós puska, a többieknél ősrégi kalasnyikovok. Ki tudja miért, a tuaregek szinte mind rajongtak ezekért a muzeális fegyverekért. Tán a földi régi szép idők emlékére – amik nem csak, hogy szépek nem voltak, de nekik sem volt hozzájuk semmi közük. Nem az ő őseik harcoltak a Közel-Keleten ilyen csúzlikkal. Azoknak az időknek az az egyetlen előnyük, hogy már elmúltak. Bár amennyit én a földi viszonyokról tudok, lehet, még mindig nincs béke azon a vidéken.

Letelepedtem a ciszterna betonkávájára. Részemről megtettem, amit megtehettem. Megállapítottam, amit tudtam. A nagy semmit. Itt az ideje, hogy átengedjem a profiknak a terepet.

03.

Fogtam a telefonom, azt az okos fajtát, amelyik úgy kábé 100 IQ ponttal múlja felül az átlagembert és némi cirógatás árán feltárcsáztam a hatóságot. A mi Nagy Hohónkat. Azt kétlem, hogy seriffünk Hortensio Hombre ismerné a hajdani nagyszerű, a „Nagy Ho-horgász” című rajzfilmsorozatot, de ha ismerné, akkor sem bánná, hogy a nagy Hohónak szólítjuk. Egyrészt, mert tényleg nagy. A kettőnyolcvanas testmagasság még egy zöld ogrétól is szép teljesítmény. A nevét meg tényleg lehet HoHonak rövidíteni becézésként. De nem ez a lényeg. Nála békésebb embert még sosem ismertem. És mégis, kiválóan ellátja a mi hozzávetőleg ezeröttszáz lakossal bíró világvárosunk rendőrfőnöki tisztét. Mellesleg teszi mindezt családi vállalkozásban. A felesége, Vanojeke Mama a seriff helyettes, egy kellemesen sárgás-fekete bőrű, széle-hossza egy goblin hölgy, a Sfacciato⁴ városának legnépszerűbb boszorkánya. Mellesleg az egyetlen boszorkánya, az igazi boszorkányok a Marson is ritkák. A fia, Lawrence az

egyik segédrendőr, olyan goblinfajta inkább, míg a lánya, a bájos Ursula olyan vonzó, amilyen egy kettőharcos magas ogre hölgy csak lehet. Az biztos, hogy a Földön akkora eséllyel indulhatna egy szépségversenyen, mint csikóhal az epsomi derbin, de marsi szemmel nézve tényleg helyre menyecske. Csak udvarlót talál nehezen, nem azért, mert kőszájként magasodik az átlag fickó fölé, hanem mert az ifjú városi vagányok, még ha tengelyt is akasztanának a mi Nagy Hohónkkal, Vanojeke mamától úgy félnek, mint az ördög a szentelt víztől. Ami nem is csoda, tekintve, hogy a bős anya néhány éve két hétre büdös borzzá változtatta azt a tesztoszteron mámorban fürdőző kamasz, aki csúnyán átverte az ő már akkor sem kicsi leánykáját. A srác az egyik iskolai bálba egy dögös, bögyös pixie-lányt vitt, dobva Ursulát, belegázolva ezzel a bimbózó, kamasz lány habos-babos lelkivilágába.

Azóta már a srác is tudja, meg a hasonszőrűek is mind tudják, jobb a Nagy Hohóval kötözködni, attól legfeljebb egy pofont kaphat az ember fia és ha szerencséje van, megússza törés nélkül és félóra múlva már magához is tér. Míg, ha a mamával kezd az ember... Nem elég, hogy két hétig ájuldozhat a saját büztől, de még az is súlyosítja a helyzetét, hogy ezen idő alatt, az egész város rajta röhög. A suhanc esetéből minden számba jöhető udvarló okult, azóta Sfacciatóban Ursulát csaknem akkora tisztelet övezi az ifjú gavallérok részéről, mint Szűz Máriát. Amit, az eset óta bájos hajadonná serdült ifjú hölgy nagyon utál, mert így piszok nehéz a rendes, szombat esti táncmulatságra kísérőt találnia. De tudom, nem adta fel a reményt, hogy egyszer eljő az ő Jóképű Herceg – vagy szíve ronda, mocsárszagú ogréja.

Hortensio a harmadik csengés után már fel is vette a telefonját.

- Mondjad, hombre. – köszönt.
- Van itt egy kis hézag, az egyik párologtatónál... - kezdtem bele és aztán szép sorjában elmeséltem neki mindent, amit tudtam.
- Várj meg ott, őrizd a helyszínt. Azonnal indulok – mondta rögvest, miután befejeztem a mondókámat.
- És ha az elhunyt tuaregek cimborái erre vetődnének?
- Magyarázd el nekik a helyzetet.
- Mielőtt lelőnek, vagy miután lelőttek? – A tuaregek kemény fiúk és nagyon összetartók. Ha az egyiket megdobja az ember kővel, bizton számíthat rá, hogy a többiek egy egész pékséget vágnak hozzá, kissé eltúlozva a Biblia szellemét.
- Ugyan már, miért járnának arra?
- Amiért ezek is erre jártak. A bánat tudja miért kóborolnak hónapszámra a Nagy Ránc⁵ mentén, aztán meg tűnnek el a sivatagban, megint csak hónapokra.
- Ne sivatagozd a mi szép sztyeppénket – tört ki Hortensióból a marsi lokálpatrióta. Főként, mert így elkerülhette a magyarázkodást, miért is vagyok én biztonságban, amikor nem is vagyok biztonságban.

Bontotta a vonalat.

Én is azt tettem. Meg el a telefonom.

Sokért nem adtam volna, ha abban a percben én vagyok John Carter, a Mars hadura. De a jó öreg Edgar Rice Burroughs engem elfelejtett beleírni a regényébe. Megbocsáthatatlan hiba. Egyrészt, mert akkor tovább emelhettem volna a kiváló mű felbecsülhetetlen értékeit, másrészt, ha egy igazán jó ponyvaregényben lennék szereplő, akkor mindíg tudnék mit kezdeni magammal. De így...!

Levettem a szemüvegem és tisztogatni kezdtem a lencséit. Spéci cucc, az meg kell hagyni, kétlem, hogy rajtam kívül bárki másnak lenne olyan szemüvege, ami nem csupán a virtuális valóságba, a marsi internetre való betekintésre szolgál, hanem még dioptriás látásjavító is. Akár az őskorban, ami még csak néhány évtizede volt. A kontaktlencsét utálom, a lézeres szemműtét meg szóba sem jöhet. Naná, majd hagyom, hogy valaki lézersugárral a szemem körül maceráljon, amikor még nálam

egy árva stukker sem lehet! A ráolvasás, a kuruzslással történő gyógyítás... Nálam ez sem játszik. Mágikusan nem csak inaktív vagyok, de még passzív befogadónak sem felelek meg, úgy nyelem el a bűvöleteket, mint a mondásbeli kacska a nokedlit.

* * *

Amikor megérkeztem a Marsra, természetesen nekem is első utam a karanténba vezetett – ez itt kötelező. Nem is annyira a helyi közösség érdekei miatt – Mert ki a bánatot érdekel, hogy egy bebábozódott csávó fekszik az út menti árokban? Nem lesz annak semmi baja! -, hanem a bevándorló jól felfogott érdekei okán. A karanténban kaphat orvosi segítséget, ha valami gond támad a hasonulása során. Ilyesmi ugyan nem szokott előfordulni, de az ördög nem alszik, ezért folyton vörös a szeme. A nagyobb gond akkor szokott lenni, mikor az újdonsült marsi kikél a bábójából és szembesül velem, hogy mivé változott. Hajdan manöken alkatú hölgyek kaptak már azért hisztériás rohamot, mert csontváz-sovány ghoullá lettek belőlük, vonzó múmiához illő, koponya- és arccsontjaikra száradt, barnásan hámló, foszladozó bőrrel. Kisportolt, fitness-mániás urak is őrzöngtek már azért, mert kicsi, de legalább dagadt goblin lett belőlük, vagy esetleg agyaras, tülökorrú ork. A pszichológusok ilyenkor aztán kézről-kézre adják a pácienseket, de a papok és lelkészek is bedolgoznak rendesen a projektbe, hogy valami lelki békét plántáljanak a delikvensbe. A legtöbben persze nem ilyen hisztisek, és nyugodtan fogadják, hogy mit mért ki rájuk a jó Isten, dobott a kocka, adott a sors, hozott az evolúció.

Az előző mondatból a nem kívánt kész törlendő!

Kaptam egy nem túl szép, nem túl nagy szobát a karanténban, azzal, hogy fekdjek le az ágyra, nézzem a tévét, amíg bebábozodom. Aztán majd ők mindenről gondoskodnak. Szófogadó páciens voltam, elheveredtem a jókora ágyon – általában rövidek szoktak lenni a csaknem két méteres testmagasságomhoz. Rögtön meg is jegyeztem magamnak, hogy alaposan át kell értékelnem a dolgokat, a Marson egyáltalán nem számítok valami magas fickónak.

Szorgalmasan nézem a tévét – a Marson pont olyan csapás volt mint a Földön, tehát remekül szórakoztam. Később egy csinos ápolónő, szárnyakkal a hátán – ezért aztán angyalnak néztem – ebédet hozott. A kajáért, meg a kedvességéért is angyalnak néztem, de felvilágosított, hogy ő fajtáját pixie-nek nevezik. Rögtön tudtam, hogy pixie-eket szeretni fogom, mert ilyen bombázó csajt már régen láttam élőben, legfeljebb tévén, interneten, videón. Kicsit csodálkozott, hogy még nem bábozódtam be. Elvégre reggel érkeztem. De akad, akinél kicsit lassabban megy. Megnyugtattam, hogy menni és nem is fog fájni. Valamint arról is, hogy minden pixie-lány ilyen csinos, mint ő, a fiúk meg igazi szívtipró amorózók, ha azt jobban szeretem. Megnyugtattam, hogy a szex terén konzervatív az ízlésem, maradok a másik nemnél. A sajátomat másokra hagyom.

Megettem az ebédet és rögtön tovább csökkent az amúgy is micurkányi honvágyam, igazi, pocsék hamisítatlan kórházi koszt volt, pont olyan, mintha egy otthoni kórházban lettem volna. A kórházi szakácsokat valószínűleg valamilyen, az egész univerzumra érvényes előírás értelmében úgy képzik, hogy ízetlen, de legalább kevésbé gusztusos kajákat főzzenek, az egészséges táplálkozás jegyében. „A páciens nem hízni, hanem gyógyulni jött a kórházba!” A baj csak akkor van, ha gyógyuláshoz híznia kéne...

Ebéd után szép türelmesen tovább vártam, mikor kezdek el már bebábozódni. Igazán kíváncsi voltam, hogy megy és milyen érzés. De várhattam. A pixie ápolónő, mikor délután benézett hozzám hogy mi újság, meg, hogy elvigye az ebédből ott maradt műanyag edényeket, őszintén meglepődött.

Összecsapta a kezét és közölte, hogy csúcsot döntöttem. Még sosem látott senkit, aki ilyen sokáig ellenállt volna a Marshoz való hasonulásnak – ahogy elegánsék a bebábozódást hívják. Rögtön hívott is egy orvost.

Az jött is, egész sebesen. Kevésbé csodálkozott, lévén elég éltes fickó, jóval nagyobb lehetett a praxisa, mint a fiatalka ápoló néninek. Vizsgálgatott, kérdezgette, hogy érzem magam.

Mondtam neki, hogy remekül, csak tévét unom már nagyon és utoljára akkor feküdtem ennyit éber állapotban, mikor a Földön, még ifjúkoromban, néhány darabra törtem az egyik lábam.

Biztatott, hogy feküdjek csak tovább egész nyugodtan, az nem eshet annyira a nehezemre, hogy ne bírnam ki. És mondta, hamarosan jön még egy orvos, aki alaposabban megvizsgál.

Hazudott, a beste lelke.

Nem hamarosan, hanem azonnal jött és nem egy orvos, hanem mindjárt három. Akik aztán nekem estek. Vizsgáltak előlről és hátulról, fentről és lentől. Látszott rajtuk, hogy meg akarnak dolgozni a fizetésükért, az egyik még gumikesztyűt is húzott, hogy megejt rajtam egy urológia vizsgálatot. Mondtam is neki, hogy tegye csak nyugodtan, dugja az ujját a fenekembe, feltéve, ha nem baj, hogy én közben rúgok. Nagyt és az álla irányába.

Ekkorra ugyanis már kezdtem elveszíteni a türelmemet.

Arról volt szó, hogy karanténba csuknak itt ez így illendő. Rövid időn belül elalszom – a bevándorlásiaktól kapott, a Marsról szóló prospektusban legalábbis így állt – és legkésőbb három nap múlva, már a Marshoz hasonultan, igazi marslakóként ébredek.

Ehhez képes még álmos sem voltam, mikor hozták a vacsorámat. Ez már lényegesen jobb is bőségesebb volt, mint az ebédem, mivel nem mulasztottam megjegyezni a dokiknak, ha finom kajából bőségesen telezabálom magam, mindig elalszom. Cingár létemre ilyen haspók vagyok.

Gondolom, megért nekik egy kísérletet, hátha a bőséges vacsorától elalszom. Amikor kértem, egy laptopot is hoztak – nekem minden cuccomat letétbe helyezték, míg bebázodom, ez a szabály -, mert esküdtem neki arra, hogy régi Columbo filmekben különösen jól el tudok aludni. Altatót ugyanis nem akartak adni, mert állításuk szerint a mesterséges szerek használata csak kitolja a hasonulás megkezdésének időpontját. Tehát: belepumpálnak a delikvensbe egy lószérumnyi altatót és ezzel rögtön kiütik, el is alszik. De ezzel nem érnek el semmit, a tag majd jól kialussza magát és ha felébredt és megjön az ingerenciája, aztán kezd magára védőburkot növeszteni.

Szorgalmasan néztem a filmeket, mikor tejes kávéért kértem, azt is hoztak. Persze csak koffeinmenteset, mert ugye a bebábozódáshoz álmosnak kell lennem...

Egy darabig mulattatott, hogy még az éjszaka közepén is permanenciába van helyezve miattam az egész kórházi osztály, mi több, más osztályokról is jönnek át érdeklődők, hogy megcsodáljanak engem, az eredeti csodabogarat. Ezt később megtiltották a személyzetnek, úgy vélvén, hogy ha nem zavarnak, könnyebben álomba szenderülök.

De az sehogy se ment.

Nem tudom próbáltak-e már úgy elaludni, hogy egy sereg ember csak arra vár, hogy önök elaludjanak. Mit mondjak? Így baromi nehéz. Felteszem, ugyanaz a pszichés reakció működik ebben az esetben is, mint amikor valakinek azt, hogy nehogy a páviánra gondoljon a színes pofájával, a vörös hátsójával, amint kurkássza az egyik kollégáját. Nehogy arra gondoljon! Tuti, hogy lelki szemei előtt meg fog jelenni egy rokonszenves majompáros, az egész családjával, mint az egész családjával!

Az egész törzs ott fogja illegetni magát!

Így van ez az elalvással is. Parancsszóra nem megy, ráadásul én még pocsék alvó is vagyok. Gyerekkorom óta keveset alszom, de legalább nehezen szenderülök el. Mint készpénzes páciens, próbáltam tippeket adni a dokiknak, hogy mi az amitől az áhított álom eljő. Szerepelt ezek között hajdani kémia tanárnőm klasszikusan monoton, viszont unalmas előadása; munkahelyi értekezlet ügyviteli kérdésekről, valamint tini horror filmek megtekintése.

Erre rögvést beszerezték nekem a legújabb juhujjos tini vámpírfilmet. A sztori poénjait már csak azért sem akarom lelőni, mert az nem volt neki egy darab se. Az alaphelyzet az, hogy a szépséges emberlány beleszeret a jóképű, ám ige sápadt vámpírfiúba, esetleg fordítva, vagy mindketten egymásba, vagy egyikük se a másikba. Több lehetőség nemigen merül fel az ilyen filmek kapcsán, mint ahogy más befejezés sem: a szerelmesek egymáséi lettek.

Az éjszakai pixie ápolónő – úgy látszik adtak rá, hogy döös babák legyenek egy ilyen kiváló beteg mellett - ott szundikált el az ágyamnál, egy karosszékre. Rá hatott a film varázsa... Ahogy elnéztem formás idomait – nyugodtan legeltethettem a szemem, angyali mosollyal az arcán békésen szuszogott – az jutott eszembe, hogy felverem és ráveszem, hogy merő egészségügyi okokból hancúrozzunk egy kicsit. Szex után ugyanis mindig elálmosodom... Aztán még se mertem ezzel próbálkozni. Hátha vőlegénye, férje van. De még ha rá is állna szertornára, mi van ha ezúttal az se hozza meg a kívánt hatást. Azt nem szerettem volna, ha kivont körmökkel von kérdőre.

Kora hajnalban, túl a vámpírromantikán, kiballagtam a folyosóra, hogy felszereljem magam egy üveg serkentőtől - és melleleg minden íztől – mentes teával és zacskó eukaliptuszos cukorkával a következő filmhez. Ekkor találkoztam a kórház eszével. Ilyen személyiség minden intézményben akad, legalább egy, de sosem több három-négy főnél. Rajtuk múlik minden, ők működtetik az egész kócerájt. Szerencsésebb esetekben a vezetőség tagjai, de leggyakrabban a portások, karbantartók és takarítók közül kerülnek ki. Az én megváltásomat, egy aprócska manószzerű bácsika hozta el, akitől megtudtam, hogy ő valóban manó. Valamint kishűgődjás, de bírja még, meg szeret is a kórházban tüsténkedni, ezért felügyeli éjjel a takarítógépeket. Azok elég intelligensek, hogy mindent megcsináljanak maguktól, neki meg jól jön egy kis mellékes.

Meghívtam egy teára és letelepedtünk a folyosón.

Ezután már csak arra emlékszem, hogy elkezdett ifjúságáról mesélni, mikor még a Földön, valamelyik kisebb európai országban élt és labdarúgó volt. Még az első jelentősebb focimeccs ecsetelésével sem végzett, én máris elaludtam, ahogy hallgattam. Ez kissé ugyan udvariatlan eljárás volt vele szemben. De, elvégre egy kórház várta lábhoz tett injekciós tűkkel és sztetoszkópokkal, hogy végre nyugovóra térjek!

És sikerült!

Csak bebábozódni nem sikerült.

Alaposan kialudtam magam a kényelmetlen, kemény, még ülésre is alkalmatlan kórházi padon. Állítólag, közben, a kedvemért, lezárták a folyosót, a két végén egy-egy ápolónő őrködött, nehogy megzavarjanak. Nem is zavartak meg, így arra ébredtem, hogy átkozottul fáj a nyakam, mert rendesen elgémberedett alvás közben.

Ezután indult csak meg az igazi búcsújárás a szobámnál. Nem a nyakam miatt, hanem mert elkezdtek a csodámra járni. Nem csak az volt bennem az érdekes, hogy a ménkűnek se akarok hasonlítani, ez előfordult már máskor is. Ahogy mondták, minden százezerből egy ember ilyen. Ritka, de nem példátlan. Az viszont igen, hogy a mágikus aktivitásnak semmi jelét nem mutatom. Ilyet még az előttem megismert, Marshoz nem hasonult embereknél sem tapasztaltak. Ők megőrizték emberi külsejüket, de a

nyitottak lettek az új – vagy marha régi - energiák érzékelésére, használatára. Míg én, maradtam olyan aktív varázshasználó, mint mondjuk: egy döglött aranyhal.

Nem rossz mulatság szenzációnak lenni. Ha valaki szereti az ilyesmit, biztosan élvezi, mint én; egy darabig. Aztán inkább unalmas és fárasztó volt. Meg tán, egy kicsit snassz is. Ahhoz tudnám hasonlítani, mikor valakiről kiderül, ő az egyedüli vak egy olyan világban, ahol mindenki látó.

Ennyi pont elég, hogy egy túlpörgetett kommunikációval bíró világban valaki híresség legyen. Ha az égen adta világon mindenki egyedül ki tudja fújni az orrát, csak egy hapsi nem, ez bőven elég ahhoz, hogy a tag túltengjen a napi sajtóban.

Jöttek is mindenféle firkászok.

A kedvencem az volt, aki kopogás nélkül nyitott be a szobámba és hosszan szemrevételezett engem, aki egy szál gatyában heverésztem az ágyamon és a szobát, ahol meleg volt. Nem tudom kettőnk közül melyikkel volt elégedetlenebb. Talán a szobával, mert annak a plafonján volt egy egy negyed négyzetméteres, előttem ismeretlen eredetű folt. Rajtam viszont nem volt semmilyen folt.

- Mi az a folt? – kérdezte köszönés helyett, a plafonra mutatva.

- Valaki túl sok kérdést tett fel – feleltem.

- Megtudhatom, mennyi volt az a „túl sok” kérdés? – a gúny csak úgy csöpögött a szavaiból.

- Három.

Egy pillanatig megütődve nézett rám, aztán ugyanúgy, ahogy jött, köszönés nélkül távozott.

Akadtak, akik szánakozva, vagy éppen lenézően tekintettek rám. Ezek jó része nem a Marson, hanem mint én a Földön született, de már egészen elfeledkeztek arról, milyen is volt az Óhazában „normálisnak” lenni. Ahol babonaságnak, tudománytalan téveszmének számított a mágia. Itt aztán alaposan kinyílt a csipájuk. Mint annak a derék orvosdoktorinak, aki külön a kedvemért repült át a Kórházhoz, a Mars túloldaláról.

- Melyik az ősember szobája? – kérdezte az ápoló-pixietől, aki épp a nővérpultnál teljesített szolgálatot.

Mondanom sem kell, ott álldogáltam a pultra könyökölve és ittam a sokadik kávémat. Végre megengedték, hogy kávé is ihassak!

A nővér már megszokhatta a hülyéket. Először rámosolygott, aztán rám.

- Azt hiszem, ezt az urat keresi – intett felém. – De az ősember titulus... - nem folytatta. Talán még se akart beszólni egy doktorinak, vagy csak bízott abban, hogy kezelni tudom az ügyet.

Tudtam kezelni.

A doktorféle hozzám fordult és lassan tagoltan, ahogyan csak az egészen kis gyerekekkel, vagy a nagyon hülyékkal szoktak beszélni, megkérdezte tőlem:

- Érted, amit mondok?

Az értéssel nem is volt semmi gond, inkább a megértéssel. Az addig rendben van, hogy minden barom beszerezhet magának egy diplomát, ha úgy tetszik neki, de ez azért mégis túlzásnak tűnt.

Megnyugtattam, hogy értem. Aztán udvariasan mosolyogva felkértem rá, ne tegezzen. Adja meg nekem a tiszteletet, elvégre mégiscsak Attila, hun királynak, az Isten ostorának vagyok egyenes ági leszármazottja. És nálunk a családban szokás, hogy tiszteletleneknek levágjuk az egyik fülét. Esetleg mind a kettőt, ha éppen kedd vagy csütörtök van.

- A maga fülei a gyűjteményem díszei lesznek – épp csütörtök volt, így felváltva szemléltem jobb és bal fülét. – Ilyen szép, hegyes tündérfüleim még nincsenek. – fejeztem be a mondókámat halk, kulturált hangon.

Nem tudom ki kacagott jobban és csengőbben a pasason, az ápolónő, vagy az a kicsi, de legalább roppant széles, egészen sötét bőrű hölgy, aki a beszélgetésünk közben érkezett oda a pulthoz.

Az ürge csak tátogott, mint hal a szakács vágódeszkáján és gondolom úgy is érezhette magát, különösen akkor, mikor az új hölgy szereplőhöz fordultam:

- Világszép Hercegnő, nincs önnél egy szamuráj kard véletlenül? Esetleg egy svájci bicska is megteszi, mert a saját fülező szerszámomat a szobámban hagytam. De ügyfél jött! Muszáj eljárnom a fülei ügyében!

A Világszép Hercegnő titulált, kedves arcú, de koros asszonyság szerencsére vette a lapot és kinyitotta a retiküljét.

- Ifjú lovag, momentán nincs kéznél egyik sem, de talán itt a szütyőmben akad valami... - túrt bele a hozzá hasonlóan terebélyes táskába.

Ennyi dilis már sok volt a doktorkának.

- Ez a Mars szégyene! – rikkantotta – Ilyen vadállatokat beengedni a Földről! – azzal megperdült és szaporán elügetett, tova a folyosón. Sosem láttam azóta. Nem mintha hiányozna...

Annál gyakrabban láttam viszont a – mint megtudtam: goblin – asszonyságot, Vanojeke mamát. Amit nem bántam, mert ő volt a kivétel. Mint az iménti sztoriból is látszik, akadtak más helyi mélybölcességűek is – nem is olyan kevesen -, akik érdeklődtek a hasonlítani nem tudó, mágikusan érzéketlen csodabogár iránt. Még nagyobb nevezetesség lettem, mikor mindezeket túl még az is kisült, hogy nem csak varázsolni nem tudok, de még a mágia bizonyos fajtáira is teljesen rezisztens vagyok. Az egész kísérletezősdiből ehhez fűződik a legkellemesebb emlékem.

Egy bájos pixie, jótétboszorkány és fehér mágus próbálgatta a rajtam a bájitalait. Ez nem volt ellenemre, egyrészt mert a hölgy igazán vonzó külsővel rendelkezett, másrészt, mert a tesztekben való részvétel ez esetben azt jelentette, hogy sorra végig kóstolgattam a bájitalait. Arról persze én is olvastam, hogy egykor, a Földön, miféle marhaságokból – általában a lehető legundorítóbb dolgokból kotyvasztották össze ezeket a főzeteket -, ezért már a teszt sorozat elején tisztáztam vele:

- Varangyepét, pókhálóval dúsított szalamandravért nem iszom!

Megnyugtattott: ilyesmitől nem kell tartanom, ő fehér mágiával foglalkozik, a természet tiszta oldalát használja fel az italaihoz. Némelyiknek kicsit fura az Európából érkezettek számára az íze, de mind iható és egyik sem ártalmas az egészségre.

- Ha véletlenül valamelyiktől békává változnál, a régi mesékből te is ismerheted az ellenszert. Majd megcsókollak és újra ilyen gyönyörű, ifjú herceg leszel.

Megköszöntem a kedvességét, és megnyugtattam, nem kell összevissza hazudoznia, a két szép szeméért is részt veszek a kísérleteiben. Ifjú már rég nem vagyok, a szépségemről meg csak annyit, hogy családi legendárium szerint születésemkor nem én sírtam fel, hanem a szülésznő, mikor meglátott.

Kóstolgattam a bájitalait – mindegyik előtt gondosan elmondta, melyik mire jó, és várhatóan mi fog történni velem. Lehet, hogy jótétboszorkányként Mars szerte remek hírnévnek örvendett, de jósnak csapnivaló volt. Velem kapcsolatban ugyanis csak egyetlen tippje jött be, mikor szerelmi bájitalal itatott. Ekkor mondta:

- Ettől az italtól ellenállhatatlan vágyat fogsz érezni az első nő iránt, akit megpillantasz!

Nem tudom, hogy gondolt-e arra, hogyha ő nyomja a kezembe a pohárkát és előtte iszom meg, az amúgy szilvapálinkára emlékeztető lötytyöt, akkor igen nagy valószínűséggel ő lesz vágyaim tárgya. Felteszem, mivel nem csak egy szuper bombázó volt, hanem intelligens is, ez benne is felötlött. Talán nem is volt ellenére. Talán ez is a kísérlet része volt.

Az viszont biztosan nem volt a kísérlet része, hogy kegyetlenül berúgjak. A marsi bájitalok ugyanis – talán a jobb fogyaszthatóság kedvéért –, tetemes százalékban tartalmaznak alkoholt. Ütősségük a színes, körömlakk-szerű, hölgyeknek való likőröktől a jóféle házi pálinkáig terjed, amiben köztudottan feloldódik a szeszfokoló. Ugyan már jó ideje absztinensként éltem, – a Földön ugyanis akadtak néminemű problémáim az elfogyasztott alkohol mennyiségével –, de a szent cél, a mágia és tudomány érdekében felfüggesztettem a saját, külön szesztilalmamat. Mint meg nem tesz egy derék ember a haladásért!

A berúgással együtt járt, a gátlások csökkenése és a szexuális vágy fokozódása. Nem akarom részletezni az esetet, mert egy úriember nem fecseg ki hölgyekről intim részleteket, legyen elég annyi, hogy mikor Marie nővér ránk nyitott, egymás mellett hevertünk az ágyban és kellemes fáradtsággal pihegtünk. Azért nem mondom, hogy hiányos öltözékben, mert egyikünkön sem volt semmi.

Marie nővérről csak annyit, hogy kiragyogott a kórház számos pixie nővére közül, úgymint főnővér, valamint az egyetlen ork a hölgyalkalmazottak között. Modora – még a legjobb napjain is – átmenetet képezett egy különösen durva pokróc és egy légiós őrmester viselkedésmódja között. De engem valamilyen felderíthetetlen okból kedvelt. Talán a szegény fogyatékoszt látta bennem, talán férfias varázsom hatotta meg. Bár ez utóbbit azért kétkeltem.

- Te Mars szégyene! Egy pillanatig nem figyel rád az ember, és máris úgy berúgysz, mint egy verseny számár a pálinka fesztiválon! És nem átallasz fiatal lányokat leteperni a kórházi ágyadra!

Bár velem kiabált, azért mégis az édes kis boszorkányt penderítette ki. Azzal, hogy meg ne lássa többet, mert ha erre jár még egyszer, veszélyeztetve a betegek egészségét, saját kezűleg fog tenni, arról, hogy ne flangálhasson jóra való ápoltak között! A kéz emlegetésekor jelentőségteljesen meglengette péklapát méretű kacsóját a kapkodva öltöző tündérke orra előtt és ezzel le is zárt minden lehetőséget a vitára.

Nekem viszont hozott egy nagy adag kávé. És ettől kezdve kínosan ügyelt arra, hogy alkoholos italok ne kerüljenek a közelembe és ne maradjak túl sokáig négy szemközti túl csinos hölgyekkel.

Vanojeke mama ellen neki sem volt kifogása. Nem csak azért, mert a goblin anyóka mindenkit megbűvölt, nem a varázslataival, hanem a személyes varázsával, kedvességével. Még a légiós őrmesterekre hajzó Marie nővért is. Mivel a mama tényleg a mamám lehetett volna, Marie nővér gyorsan kisakkozta, hogy tőle nem kell féltene. A kedves banya másképp fárasztott le. Ő tudományos alapokra helyezte a mágiát. Szigorúan tudományos módszerekkel dolgozott, feltételezéseket állított fel és ezeket megpróbálta kísérletekkel igazolni, vagy épp ellenkezőleg, megdönteni. Nem keverte hitet és mindenféle fantáziálgatást a melójába, következetesen ragaszkodott a tényekhez, a bármikor megismételhető kísérletek eredményeihez. Amikben egyszerre voltam kísérleti alany és „tudományos” munkatárs, a huszonegyedik század interdiszciplináris⁶ módszereinek hála. Az eredményekről csak annyit, hogy nem voltak. Már ha az abszolút nullát nem tekintjük eredménynek. Mondta is, hogy olyasféle jelenség vagyok a mágiát tekintve, mint a hőmérséklet Kelvin skáláján a tetszőlegesen megközelíthető, de elérhetetlen abszolút nulla. És a poén nem csak az, hogy egyáltalán nem tudom kihasználni a Mars nyújtotta lehetőségeket és élni a varázslatok nyújtotta előnyökkel, de jószerivel mindenféle mágiára – úgymond - immunis is vagyok. Illúziókkal, látszatokkal engem is át lehet verni, mint bárki más, de valódi fizikai ráhatást egyszerűen nem lehet produkálni az esetemben. Ezt például úgy bizonyította, hogy a szemem láttára porrá égetett egy kerti padot a kórház kertjében egy „tűzgolyó” varázslattal. Aztán gyors mozdulatokkal, mintha láthatatlan hógolyót gyúrna, előállított még egy tűzlabdát és hozzám vágta.

Ettől szentségeltem, egyrészt, mert frászt kaptam, másrészt meg az izzó golyó rendesen megperzselte az egyetlen melegítőmet, amit épp akkor volt rajtam. Egész rendes lyuk égett a felső pocakrészébe. Én viszont még csak enyhe meleget sem éreztem. Csak lükén néztem, ahogy sistereg rajtam a ruha, a tűzgömb ott lüktetett a hasamon, aztán pár másodperc után eloszlott a semmibe. Semmilyen meleget nem éreztem, pedig legalább az átégett ruhaanyagnak melegítenie kellett volna. Ha ugyanezt egy öngyújtó lángjával csinálják, biztosan összeszedek jó pár hólyagot. Sehogy sem értettem, hogy miért nem történt így. A tűzgolyó teljesen valóságosnak látszott, izzott, sistergett, ahogy kell. Legalább pszichés alapon alapon hatnia kellett volna rám, olyan valóságosnak látszott. De még annyit se ért, mint három hetes vízi hullának a mesterséges lélegeztetés.

Az sem vigasztal, hogy Vanojeke mama épp olyan tanácstalan volt, mint én. Elvileg a mágikus eredetű tűznek pont úgy kéne égetnie, mint a valódi, fizikai síkon gyújtottnak. És éget is mindenkit a Marson. Kivéve engem. Pedig nem is én vagyok a gyevi bíró. Csak a „Mars szégyene”. Mert persze ezt a titulust is a világgá röpitette valami szenzációéhes firkász. Azok itt se jobbak, mint az óhazában. Marie nővér tréfásnak szánt beszólása rajtam ragadt, arra a tizenöt⁷ percre amíg „hírneves” voltam.

Két hétnél is tovább vesződött velem, aztán ő is elunta. Pedig a kedves öreglány nem akárki, a marsi „Ezt kapd ki, Charles Darwin” társaság elnöknője, s mint ilyen az obskurus babonáság, boszorkányság és mágia vitathatatlan nagyja. De néha még az ilyen nagyszerű, tudós szakemberek is beleütköznek megoldhatatlannak tűnő problémákba. Mint például: én. A reményt azonban nem adta fel, tett egy remek ajánlatot. Szerez nekem egy tök tuti, elég jól fizető állást, ami kicsit sem fárasztó, valamint ingyen házat a városukban, ahol ellakhatok akár a világ végéig is. Cserébe csak annyit kért, hogy időnként, természetesen megfelelő díjazásért álljak a rendelkezésére, segítsek a munkájában. Még egy egészen gyenge szellemi képességű egyed is belement volna az alkuba, tehát még nekem is sikerült.

Így kerültem Sfacciatóba, lett melóm a helyi terraformáló központban és lettem tulajdonosa egy egészen helyre kis házikónak, amely ugyan abban az utcában állt, mint Vanojeke mamáéké. Ezt nevezem én a marsi álom gyors megvalósításának! Nagy nehezen átjön a csóringer álmodozó a Földről, miután megküzdött az ottani bürokrácia mind a hét fejével – levágni persze nem tudta őket, legfeljebb átverni – és itt beleül a tutiba, csak azért, mert nem képes valamire.

Mondták már, hogy nekem csak megszületni volt nehéz. Lehet, hogy igazuk volt.

04.

Boldog emlékezetű Karl May biztosan nem szerepeltetett volna hősként a regényeiben. Az ő hősei – általában - sasszemű és éber indiánok, esetleg, koronként, rajtuk is túltevő sápadt arcúak, vagy ha minden kötél szakad, az arábiai sivatag nemes, nomád fiai. Ezekből én egyik halmazba sem tartoztam. Olyan remekül elbáméskodtam merengés közben, hogy fel sem tűnt, hogy társaim akadtak, míg meg nem szólítottak.

- Hé, ember!

Erre abbahagytam a vöröses marsi talaj bámulását és felnéztem.

Két tuareg állt előttem. Egy öregebb, ezt a hosszú ősz szakállából következtettem ki, meg egy egészen fiatal. A harmadik tőlünk vagy húsz méterre ácsorgott, három közel négy méter marmagasságú teve társaságában. Ha a figyelmetlenségért díjat lehetne kapni valahol, bizisten beneveznék a versenyre. A tevék nem azok a lábujjhegyen sündörgő jószágok, hát még az ekkorák. A tuaregek se úgy néztek ki,

mint a profi besurranó tolvajok, inkább, mint a nagyon mérges marsiak, akiknek a törzsében még dívik a vendetta⁸ nemes hagyománya.

- Szép napot – köszöntem. Ebből biztosan nem lehet baj.

- Mi történt itt? Mi történt a testvéreinkkel? - kérdezte a szakállas. Ő lehetett a szóvivőjük.

- Ahogy elnéztem, a testvéreitek összezsúrtak valamiért ezekkel az újakkal. És ők húzták a rövidebbet. A két túlélő meg annak rendje és módja szerint, nem tudott ellenállni a bebábozódás kényszerének. Nekem csak az tűnt fel a központban, hogy itt hézag van a párologtatóval, meg a kamerák se működnek. Kijöttem, hogy utána nézzek, mit tehetek. Hozzám tartozik ez az állomás. Amikor megláttam, hogy mit történt, értesítettem a sfacciatói seriffet. Már úton van – foglaltam össze, amit tudtam az ügyről.

- Nem látom az aurádat – mondta a szószóló. Szinte vádlón.

- Mert nincs – feleltem.

- Az nem létezik! – háborodott fel. - Aurája minden embernek van! Mi vagy te? Valami gép?

Ezen újfent elgondolkodtam. Mint a régi Schwarzenegger-filmekben. Terminátor. Nem is lenne rossz. Élő szövet a belső fémvázon, százhusz évig működő belső energiaforrás. Szinte elpusztíthatatlanul, betegségek nélkül, szuper képességekkel. De tudott-e a Terminátor szexelni? Na ja, a géplétnek is meg vannak a maga hátrányai...

- Ember. Csak nem egészen olyan, mint te. Hallottál a mágia abszolút zérus pontjáról?

Mikor kiderült, hogy milyen vagyok, nagy hírverést csaptak körülöttem. Írtak róla a helyi internetes sajtóban, még a tévében is szerepeltem. A csodabogarakra mindig bukik a szenzációéhes polgár. Kábé három percig. Aztán jöhet a következő... De a tévé elég rendesen fizetett. Sose vágytam média sztárságra. De azért a pénzért, pár percig, kibírtam.

- Azért volt olyan ismerős a fizimiskád! - enyhült meg a főtuaereg. – Minden, oké, megvárjuk a seriffet – szólt oda a beosztottjának. A tevéknél örökös fickónak is odaintett, hogy nincs hézag. Erre az leengedte a puskáját, amit eddig igencsak szorongatott.

Örültem, hogy békésebb vizekre eveztünk. Meg vannak az előnyei, ha valaki egy ideig celebként működött a médiában. Bár némi kényelmetlenség is jár ezzel. Idegenek gyakran teljesen hülyének néznek, mint a celebeket általában.

Leültek mellém a ciszterna betonjára.

A béke megköttetett. Talán végleg, talán ideiglenesen.

Hallgattak.

Szorgalmasan hallgattam én is. Néha szokott sikerülni.

Ők meg... Talán a játékban, amiben szereplők voltak, úgy szólt az egyik szabály, hogy a marsi sivatag hős fiai szúkszavúak. Általában szerettek csevegni, de ezúttal nem bántam, hogy csak üldögélünk és süttetjük magunkat a napon, mint három zöldség a kiskertben.

05.

Nem várahoztunk sokáig.

Sfacciato nem volt messze és Hortensio igencsak nyomhatta a gázt. Ez lehet élete nagy ügye: „Négyes gyilkosság a sivatagban”, „Harci cselekmény a párologtató állomásnál”, „Földi kommandósok törtek a békés, marsi kisvárosra” - úszhattak lelki szemei előtt az elektronikus sajtó hatásvadász főcímei.

A terepjárója olyan tempóban, akkora porfelhőt verve és olyan motorbögéssel

futott be a párologtatóhoz, mintha a marsi Egyenlítő rali egyik versenyzője tenné tiszteletét társaságunkban. Ez az évente megrendezett verseny a Mars legnagyobb terepen zajló autóversenye, a földi Dakar rali mintájára. És persze, hogy rátegyünk egy lapáttal – ez egy kicsit minden marsi mániája, mindenáron mindenben überelni akarjuk az óhazát -, itt nem valahonnan valahová kell eljutni. Az egész bolygót kell megkerülni, olyan mostoha körülmények között, amihez képest a földi Dakar vidám vasárnapi sétakocsikázás egy kertváros utcáin. A háború előtt még a földről is seregestől érkeztek autósport rajongók erre a bulira, versenyzők és persze nézők dögivel. De az ellenségeskedéssel a turizmus bekracholt. Bevándorolni lehet a Marsra, jönnek is földiek rendszeren. Kivándorolni is lehetne, de én még nem hallottam olyanról, aki visszatelepülne a Földre. Ott nincs mágia. És egy törpe, vagy egy ogre hogy illeszkedne be a földi társadalomba? Ott olykor még a szomszéd ország lakóit is rühellik a helyiek. Ez van. Aki egyszer a Mars mellett döntött, marsi is marad. Mindörökre.

Hortensio némi gyanakvással nézett a tuaregekre, miután káprázatos fékcsikorgások közepette megállt mellettünk és kikászálódott a járgányából. Vanojeke mama sokkal barátságosabb képet vágott, de őt nem érdekelték a tuaregek. Először a két bebábozódottat vette szemügyre, aztán körbejárta a holttesteket. Szerintem merő formalitásból, mert már én is messziről kiszúrtam, hogy mind halott. Ő pedig, aki az emberek auráját is látja... Akár ötven méterről is meg tud különböztetni egy halottat egy élőtől. Még a vámpíroknak, - akik pedig elvileg halottak, de mégis élnek -, még nekik is van aurájuk. A valódi hulláknak nincs aurája. Ahogy nekem sincs.

Lehet, hogy hulla vagyok?

Ez azért kétféle.

Marhaságon merengek, tehát vagyok – hogy Descartes⁹ úr is szóhoz jusson.

Aztán a drága goblin hölgy messzebb is elmerészkedett. Akkora lendülettel vágott neki a kopár sztyeppének, hogy azt hittem a Mount Bradbury-ig¹⁰ meg sem áll. Az esett abba az irányba ugyanis, amerre elindult. De aztán vagy harminc méter megtétele után megtorpant, kicsit nézelődött, majd visszaindult felénk.

- Mi az ábra? – kérdezte tőlem Hortensio.

- Láthatod – intettem körbe. Ebbe a mozdulatba nagyjából belefért az egész párologtató, mi mindnyája, a környező vidék, de ha valakinek ez nem lenne elég, még a teljes Mars bolygó is.

- Ti mi kerestek itt? – fordult az ősz szakállú tuareghez.

- Már semmit. Megtaláltuk testvéreink gyilkosait.

- És mit akartok velük tenni?

- A törzsi tanács elé visszük az ügyüket. Meg persze őket is. Pártatlan, tisztességes tárgyalást kapnak. Aztán holnap, a kelő nap első sugarainál, előírászerűen kibelevük mindkettőt.

Hortensión látszott, hogy nem igazán tetszik neki ez a megoldás.

- Előbb ki kéne faggatnom őket, hogy kerültek ide. Az biztos, hogy nem úrhajóval, vagy ha mégis, olyan álcázásuk lehetett, amelyet a mieink nem tudtak kiszűrni. Teleportáló állomásra nem érkezhettek. Utána érdeklődtem, darabra meg van minden friss földi bevándorló. A bebábozódottak is, meg azok is, akik még a hasonulás előtt állnak. De akkor ezek kicsodák és, hogy a bánatba kerültek ide?

- Fogas kérdés – bólogatott az ősz szakállú. Két társa szorgosan utánozta. Ugyanis közben az is odajött hozzánk, aki addig a megatevők körül piszmozgott.

- Olvastam egyszer egy történelmi regényben – esett ki egy pillanatra a szerepéből - miszerint ő a sivatag vad, romlatlan és kissé tudatlan fia - a Tevék Felügyelője -, hogy egy hallgatag pofának megtüzesített követ helyeztek a meztelen pocakjára. Rögtön mindenféle érdekeset elárult a delikvens...

Az ősz szakállú feddő pillantására gyorsan befejezte a könyvismertetőt.

- Közös, marsi érdek, hogy kiderítsünk ezekről – intett Hortensio a két báb felé – minden érdekeset. Ha ez a földiek valami új trükkje...

Nem fejezte be a mondatot, szándékosan hagyta lebegni a kimondatlan fenyegetést. És ésszerűen érvelt. Szokása volt az ilyesmi. Bár a méretei és az izomzata bőven alkalmas volt arra, hogy erővel oldja meg a vitás ügyeket, a városban köztudott volt róla, hogy ha netán egy részeg rinocérosz elkezdi randalírozni az utcákon törvezúzva, Hortensio – mielőtt radikálisabban fellépne – megpróbálja lebeszélni a balhézásról.

Minden tuaregek főmikulása, - engem legalábbis a derék Téalópóra emlékeztetett, hosszú ősz szőrzetével, gömbölyded alkatával és nem utolsó sorban a marsi sivatagi terephez alkalmazkodó színű, vörösés burnuszával – mérlegelte magában a kérdést. Nem lehetett lassú észjárású fickó, mert igen gyorsan döntött.

- Ti – fordult a kér beosztott tuareghez – visszaviszitek testvéreink porhüvelyét a törzshöz. Megérdemlik a végtisztességet. Hősi halált haltak a Mars védelmében.

Szerintem ezzel az utolsó mondatával kissé túlzott. Hogy a demagógiát már ne is emlegetsem. A sivatag széplelkű rémei valószínűleg csak ki akarták zsebelni a két idepottyantat, zöldfülűeknek nézve őket. Nem először fordul elő a bűnözés történetében, hogy jó szándékú és gyanútlan rablók ilyen morcos ügyfelekbe botlanak. Ez a szakmával járó kockázat; mondhatni: üzemi baleset.

- Én pedig veletek tartok – fordult vissza Hortensióhoz. – Ha kiszedtétek belőlük, amire kíváncsiak vagytok, én is feltennék nekik pár kérdést.

Ez ellen senkinek sem lehetett kifogása. Nem is merült fel vétó.

Hortensionak egészen más jutott az eszébe.

- Kéne... khm... olyan bűnügyi szemlézést... na, hogy is... Helyszíni szemlét kell tartani! – bökte ki végül.

Vanojeke mama, aki közben odaért hozzánk és eddig csendben hallgatta a bölcs és hatalmas férfiak tárgyalását, megszólalt:

- Azon már túl vagyunk, drágám.

- Mi? Hogy...? – lepődött meg Hortensio.

- Már megejtettem a helyszíni szemlét. A két földi – nevezzük egyelőre így őket, bár nem tudhatjuk biztosan, honnan érkeztek – innen nem messze ért földet – intett abba az irányba, amerre a nyomokat követte. – Nyilvánvalóan ide teleportáltak valahonnan, de a célterület meghatározása nem volt valami pontos. Jóval a talajszint felett materializálódtak, magyarán, akkorát estek, mint az ólajtó. Rendesen odaverhették magukat, a felszerelésükkel – hátizsák, miegyéb -, egészen mély lyukak vannak ott a homokos talajban. Az egyikük hasra érkezett, a másik a hátára. Ha volt valami törékeny a zsákjában, az biztosan nem úszta meg épségben, a zsák jó mélyen belenyomódott a talajba. Csoda, hogy a viselőjének gerince nem tört. Fiatalok, edzettek, gyorsan összeszedték magukat, nem heverésztek sokáig a homokban. Gyorsan talpra álltak és elindultak ide a ciszternához. Az egyikük férfi, közel két méter magas lehet. Ezt a lépései hosszából sakkoztam ki. Súlyos egyéniség és ő cipelhette a cókókjuk nehezét. A másik nő, vagy szokatlanul kislábú férfi. Talán százhetven centi magas lehet, elég sportos mozgású, mert egy ekkora zakózás után még szökdécselni is volt kedve. Valószínűleg azért ugrált, mert ezen a gravitáción a jóval nagyobb nehézkedéshez szokott izmai egész szép magasra felrepíthették. Így akarhatta, mintegy magaslesről szemügyre venni a környéket. Talán arra volt kíváncsi, hova is érkeztek, talán arra, hogy látta-e valaki az érkezésüket. Az sem kizárható, hogy mindkét feltételezés igaz. Pechjükre, - vagy a támadóik pechjére, ez nézőpont kérdése, - a közelben kóborló nomádok kiszúrták őket. Tényleg nagyon közel lehettek, mert a beérkezőknek jóformán még arra sem volt idejük, hogy

lepakolják a holmijukat, máris a nyakukba estek. Köszönés helyett rögtön lóhatnak, mert vagy húsz méteres távolságból senki sem áll le ordibálva beszélgetni, ha közelebb is mehet. A tuaregek először csak kézi fegyvereket használtak, úgy vélhették a két idegen ellen az is elég lesz. Jó nagyot tévedtek. Csak az vigasztalhatja őket, hogy az életben többet nem fognak tévedni. Mert ebbe rögtön belehaltak. A gyors lefolyású, mini ütközet végén, hiába próbálkozott az egyik tuareg még mágikus csapással is, ezek a tűzlabda varázs elöl is kitértek. Ez is bizonyíték arra, hogy fiatalok, ügyesek és jó reflexúek. Itt a Marson bármelyik földi tud nagyot ugrani, de időben nagyot ugrani csak az, aki kiváló reagáló készséggel rendelkezik. A tűzlabda itt se lassabb, mint bárhol másutt a világegyetemben, azt magatok is tudhatjátok, hogy nem egyszerű kitérni előle. – Az ősz szakállú a Tevék Felügyelőjére nézett. A fiatal fickó arcát egy égésnyom tette markánsabbá. Nem csúfította el – azt nehéz lett volna -, épp csak meggyőzőbb látványt nyújtott, a sivatagi rabló szerepében.

- Mindent összeszedve – folytatta Vanojeke mama -, világos a képlet. Két földi profihoz van szerencsénk, akiket alaposan kiképeztek kis gravitáción megvívandó küzdelmekre. Mivel a Földön, a gravitáció ugyebár adott, azt nem lehet pénzzel, vagy hatalommal befolyásolni, a Holdon készíthették fel őket. Az pedig még ma sem olcsó mulatság. Ráadásul valamiféle hivatalos, vagy legalábbis félhivatalos támogatást is kellett kapniuk, mert a földi államok úgy őrzik a holdi gyarmataikat, mint féltékeny vadkan a nőtényét. Elég nekik a mi függetlenségi háborúnk, a Holdra már jobban ügyelnek. Az egész arra vall, a felkészítésük, az idejuttatásuk, hogy a megbízóik nem akárhik az óhazában. Ha egy ország katonái, akkor az nem valami elmaradott harmadik világbeli operett hatalom, ha meg magáncég küldte őket, akkora tőkéje lehet, hogy simán zsebre vághat pár kisebb banánköztársaságot. Csak az a kérdés, miért jöttek? Mit akarnak?

- Azt majd én kipofozom belőlük – nézett áhítattal és szerelmesen a kedvesére Hortensio. A tuaregek leesett állal tették ugyanezt. Ők most látták Sherlock Holmes legjobb marsi tanítványát először munkában. Conan Doyle¹¹, a deduktív logika nagy híve, sírva törölgethette volna a szemét a hibátlan és logikus következtetések sorozata hallatán. A tuaregek áhítata inkább Hortensio hatalmas tenyerei irányába nyilvánult meg. Ezekkel a markokkal tényleg bárkiből bármit ki lehet pofozni. Még akkor is ha nincs is benne.

- És a cuccaik? – kérdezte az olvasottabbik tuareg. Gondolom nem tett még le arról, hogy némi bevételhez jusson. Ha már a kivégzés bizonytalan ideig elmarad...

Persze a cuccaik... Amiket - természetesen – nem vizsgáltam át.

Aki hallott már a Marshoz való hasonulásról, az tudja, hogy bebábozódás előtt, de akár a kezdetekor érdemes villámgyorsan megszabadulni a felsőruházattól és egyéb zavaró tárgyaktól, mert igen kellemetlen mindenféle vicik-vacak társaságában mulatni az időt, bábállapotban. A hasonuló marslakó-jelölt nem a legfényesebb mozogás koordinációval bír, már ha tud egyáltalán mozogni. Egy szorosra húzott nadrágszíj, egy kényelmes bőrcipő iszonyatos kínokat tud okozni, ha átváltozás közben megnövekednek a méretei. Arról, hogy egy zsebkés, vagy hasonló miket tud művelni a tájékozatlanabb urakkal, már ne is ejtsünk szót...

A sietősen levetett és egymásra dobált holmik ott heverték a hátizsákjaik mellett. Kutyaközönséges – földi – tereptarka öltözékek, bakancsok. Ilyen cuccokat bármelyik nagyobb marsi bevásárlóközpontban is lehet kapni, csak épp a kutya sem veszi őket. Az tény, hogy túrázáshoz, terepmunkához elég erősek, de arra ezen semmiképpen sem jók, hogy elrejtsek viselőjüket. A földi terepszínek úgy rínak ki a marsi tájból, mintha külön táblát tűzne ki magára valaki: ide figyeljtek! Itt akarom álcázni magam.

Hortensio hatalmas markaival összenyalábolta az egész hóbelevancot, és – a Tevék

Óre készséges segítségével - a terepjárója mellé cipelte valamennyi holmit. A ruhákat ő vitte, a tuareg a két, átlagos méretű, katonai málhazsákot.

A zsákok elég laposak voltak. Nem sok holmit hozhattak magukkal. Két majdnem üres hátizsák, kulacsok, két tábori ásó. Nem az a komoly turista felszerelés.

Nekem sehogy se stimmel ez az ügy. Az tuti, hogy sose fogok Vanojeke mama magasságaiba emelkedni, legalábbis ami a megfigyelést meg a helyszínelést illeti, de én se arról falvédőről másztam le, amelyik az egyszerű élet szépségeit hirdeti.

Néztem a hogy Hortensio leszórja ruhákat, a tuareg ledobja a zsákokat és sóváran pislog rájuk.

De a serif könnyörtelen volt.

- Az ő cuccuk, az ő cuccuk. Bárkik legyenek is. Ezt is bevisszük a városba.

A tevék hős, de az átlagosnál kapzsibb felügyelője már nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de a Tuareg Mikulás egyetlen pillantással beléfojtotta a szót. Gondolom, neki volt annyi esze, hogy belássa, ilyes akadémikuskodással nem kéne rontania a helyzetükön. Csak a vak nem látja a nyomokból, hogy az övéik voltak a támadók és ha a serif nagyvonalúan nem forszírozza ezt a kérdést, pár kacat nem ér annyit, hogy felpiszkálják benne a törvény zord őretét. Még a végén rá találna kérdezni:

- Hogy is van ez? A törzsetek mellékállásban frissen érkezettek kifosztásával foglalatostkodik? Akkor mi is a fő tevékenységetek, a csavargáson kívül? Csak nem valami rablóbanda vagytok, az Ali Babából?

- Menjetek – adta ki a parancsot az összakállú, csak hogy már végre megszabaduljon két társától. – Testvéreinket vigyétek vissza a törzshöz, a tevéikkel együtt.

Ez ellen senkinek sem volt kifogása. Hortensio, ha nagyon akar, ragaszkodhatott volna hozzá, hogy további vizsgálatok céljából bevigye a testeket Sfaciatóba, de ő se akarta feszegetni a húrokat. A tuaregek babonásan ragaszkodnak a halottaikhoz, sosem hagynak hátra egyet sem. Viszont sírokat sem látott sem látott még senki, ahová az övéiket temették volna. Egy rosszmájú hulladémon ismerősöm azt állította, hogy kannibálok és mindenféle vallási okokra hivatkozva felfalják elhunyt társaikat, de. szerintem, ezt ő maga sem gondolta komolyan. Csak jól esett neki eljátszani az ideával, elábrándozni, egy ízes hullákból készült friss vacsoráról.

Úgyhogy, gőzöm sincs, miért ragaszkodnak a halottaikhoz, de nem is kell nekem mindent tudni. Olykor édes a tudatlanság, mint a jó minőségű marcipán. A tudással meg olykor csak gondok vannak. Gondoljuk csak Ádámra és oldalbordájára, Évára, akiket kilakoltattak Paradicsom nevű kellemes otthonukról, csak mert a Tudás Fájának almájából ettek... Na ugye!

Megvártam, míg a tuaregek felerősítik szomorú terhüket a tevékre, és maguk is felszállva, búcsút intenek nekünk. Lassú léptekkel vágta neki a sztyeppének, mint akiknek nem sietős megvinni az otthoniaknak a rossz hírt.

Vanojeke mama még integetett is utánuk. Romantikus a lelkem.

Csak mikor már kellőképp eltávolodtak tőlünk, jöttem elő a farbával:

- Szép, kerek történetet adtál elő Vanojeke mama, csak a baj vele, hogy marhára nem stimmel.

Erre már Hortensio is odafigyelt, aki közben azzal foglalatostkodott a tuareg Mikulás segítségével, hogy bebábozódottakat felpakolja a terepjáró platójára és kellő biztonsággal lerögzítse, kipárnázza őket. A marsi sztyeppé úttalan útjai pizsok rázósak és akkora kövekbe botolhat az ügyetlen utazó, mint otthon a Gellérthegy.

A mama kis, bús sértettséggel nézett rám. Senki sem szereti, ha kételkednek a képességeiben.

- Amit elmondtál, az akár még igaz is lehetne, mégis hibádzik egy apró, de lényeges dolog a mesében.

- Ugyan mi?
- Az idő.
- Az idő?! – tette csípőre a kezét. – Mi van az idővel?
- Mint tudjuk – kezdtem az előadásomat a megfelelően hülye tudálékossággal – hozzávetőleg két-négy óra elteltével a Földről érkezettek óhatatlanul bebábozódnak.
- Kivéve téged – szúrta közbe a mama.
- Kivéve engem. De ez most nem érdekes. Hanem a kettő, uszke négy óra. Meg a felszerelésük súlya... Magad mondtad: „Rendesen odaverhették magukat, a nehéz felszerelésükkel, egészen mély lyukak vannak a homokos talajban.” Az a két málhazsák nem látszik túl nehéznek. De nem is ez a legfurcsább. A bebábozódás a fő kérdés. Megérkeznek, a nyakukba esnek a tuaregek. Gyors csata lehetett, semmi sem utal arra, hogy itt órákig tartó lövészárkok harcokkal húzták volna az időt. Lezajlott... Pár perc se kellett hozzá! És aztán? Leültek valamelyik kőre és vártak, hogy mikor jön már rájuk a bebábozódás elkerülhetetlen kényszere? Miért? Simán odébb állhattak volna, hiszen már megatevéket és szereztek! Azok pedig elég gyors jószágok, kilométerekre is eljuthattak volna innen, a hasonulás beindulása előtt. Mégis maradtak. Miért? Hogy bevárják, hátha erre vetődik még pár tuareg és békésen kinyírja őket, amíg magatehetetlenül fekszenek? Mert ha ezek erre jöttek, jöhet még más is. És ha nem voltak teljesen hülyék, arra is gondolniuk kellett, hogy ez egy párologtató. Ha megsérül, márpedig rendesen megsérült – intettem a Tesla-oszlop felé -, akkor azt rövidesen észreveszik. A nyavalyába! Az egész világunkat folyton-folyvást kamerákkal kémlelik. A Földre ez meg még hatványozottabban igaz! Magad mondtad, hogy ezek profik. Pontosan tudták, hogy maradnak, megtalálják őket. És mégis maradtak. Pont az volt a szándékuk, hogy mielőbb rájuk akadjanak!
- De miért? – dörmögte Hortensio. Látszott rajta, hogy nem tetszik neki, hogy kételkedem Vanojeke mama helyszínelői képességeiben, de neki is szöveget ütött a fejébe: miért nem léptek le?
- Mert nem volt hova! – adtam meg a választ.
A tér-idő kontinuum már csak ilyen. Ha idő lenne megpucolni valahonnan, de hely nincs, ahová menekülhetne az ember, akkor minek rohangálna? Einstein nagyapó rendesen kitalálta az egészet.
- Ezek azért maradtak itt – nem állítom, hogy nyugodtan -, a fenekükön, mert tudták, hogy nincs hova menniük. Nem tudnak elbújni az elkövetkezendő csapás elől.
- Uramisten – kapta a szája elé a kezét Vanojeke mama. – Öngyilkos terroristák! Atombomba, baktériumfegyver...!
- Ide?! – mutattam körbe. – Ki a nyavalya akarná szétbombázni ezt pusztaságot? A legközelebbi helyiség: Sfacciato. Van olyan jelentős, van annyi lakosa, hogy bombát érdemeljen? Frászt! – adtam meg magamnak a választ.
- Meg aztán, egy atomfegyvernek súlya van. Még itt a Marson is. Főleg, ha az akarjuk, hogy nagyot is durranjon. Egy akkora bomba, amit egy ember elbír, ekkora távolságból még a mi hón szeretett városunkba se nagyon tenne kárt. Baktériumbomba? Itt mit lehetne megfertőzni? A gazokat? Vagy a gilisztákat a föld alatt?
- Arra gondolhattak, hogy ez egy párologtató állomás és a vízpárával a levegőbe juttathatnak valamit... Vagy hogy előbb-utóbb úgyis jön ide valaki karbantartani az eszközöket – ötletelt Vanojeke mama.
- Maradjunk annyiban, hogy aki ezt az akciót kitervelte, az gondolkodott. Nem úgy mint mi, eddig.
Az ősszakállú tuareg méltatlankodva nézett rám, hogy kétségbe vontam a szellemi képességeit. Aztán felfogta, hogy nem csak őt kritizáltam, hanem minket, valamennyiünket.

- Gyerünk, lökd az okosságot – biztatott Hortensio. – Mert eddig azért nem mondtál valami sokat...

- Mi az, ami a Marson van, viszont a Földön nincs? – kérdeztem. – Vagy csak nagyon kis mértékben? Ami ott nem különösebben veszélyes, de itt akár városokat változtathat porrá?

- A mágia - bökte ki rövid gondolkodás után Vanojeke mama.

Nem mondtam semmit csak bólogattam.

- Mágikus támadás?! – lepődött meg Hortensio. – De hogyan? A Földön nincs mágia, nem működik a varázslat...

- Nemrég olvastam erről egy tanulmányt.¹² Inkább nem mesélném el, hogy miről is volt benne szó, mert elég hosszú lére eresztette a tudálékos írója. De az elképzelései elég logikusnak tűntek... De ne fecsegek már annyit, mert nem lehet már sok időnk... Ti ugye megérezitek, ha valahol a közelben valami mágikus erőforrás, tárgy, amulett tudom is én, mi a nyavalya van?

- Persze – bólogatott Hortensio. – Az ilyesmit még az olyan kocavarázsló is megérzi, mint én. Vanojeke mama még akkor is kiszúrja, ha elfalazták, vagy mélyen a föld alá ásták... - az utolsó félmondatnál elakadt.

Sokan nézték már lükének a serifünket, mint a nagydarab, drabális fickókat általában. Mintha a duzzadó izmok kizárnák a koponyában az agyvelő jelenlétét. Ez a férfiakra vonatkoztatva ugyanolyan ostoba sztereotípiá, mint a nőknél, az, hogy a szépség nem lehet egyben okos is.

- Pont ez az – bólogattam és a a bebábozódottak holmija felé intettem. – Milyen helyre kis tábori ásóik vannak. Ugyan minek? Ha arra nem volt gondjuk, hogy legalább egy nyavalyás sátrat, hálósákokat hozzanak magukkal, mikor pedig itt pizok hidegek az éjszakák, minek cipelték az ásókat? Tán magánlatrinát akartak telepíteni? Vagy lövészárokkendszert kiépíteni egy majdani partraszálló egységnek? Ekkora marhaságot még egy földi tábornok se okoskodna ki! Pedig én voltam odaát katona, tudom, hogy tábornokban ritka az épeszű!

Elhallgattam egy pillanatra, aztán folytattam:

- Rajta! Innen tiétek a terep, a szó szoros értelmében. Hiszen én, mint a Mars szégyene, még arra is képtelen vagyok, hogy belássak a föld alá!

Hortensio a tarkójára tolta a Stetson kalapját. Rögeszmésen ragaszkodott az ilyen kalapokhoz, úgy tartotta egy serif nem láthatja el másban jól a hivatalát, csakis olyan fazonú kalapban, amelyet hajdan a vadnyugati serifek viseltek. Ráadásul következetesen kitarított amellet, hogy a kalap színe csakis fehér lehet. A régi western filmekben ugyanis a jó fiúk mindig fehér kalapot viseltek, a rosszak meg feketét, hogy a leghülyébb mozi néző is tudja: mi az ábra. A fehér kalap tényleg jól áll neki, remekül harmonizált zöld bőrével, már ha valakinek tetszik az ilyesmi. Egy fanatikus Ferencváros szurkoló minden bizonnyal extázisba esett volna a zöld-fehér színek ilyes felmagasztalása előtt. A Fradi B. közép pedig azonnal tagjai közé fogadná, főleg egy Fradi-UTE meccs esetén, mert ekkora izmok jól jöhetnek a harmadik féldőben.

- De hol a bánatba keressük? A föld alatt, de merre? – nézett rám tanácstalanul a jó serif. – Amilyen régen érkeztek, jó darab utat is bejárhattak, a föld alá belátni meg nem is olyan könnyű, mint te azt hiszed! Nehéz mágia.

- Bízd csak rám – fogta meg a karját Vanojeke mama. – Én elég messzire ellátok a föld alatt is, és sokáig fenn is tudom tartani a röntgen-szem ígézetet!

- Az nekem is jól megy! – mondta a tuaregünk. – Sokat gyakoroltam, jól jön a sivatagban...

...ha elásott holmik után kutat az ember – fejeztemben gondolatban a félbehagyott mondatát. De nem akartam kötözködni vele, ezért hangosan csak ennyit mondtam:

- Kösz, hogy besegítesz! Egyébként, hogy szólíthatunk? Már ha elárulhatod a neved

ilyen méltatlan személyeknek, mint amilyenek mi vagyunk, akik nagy szerencsétlenségünkre nem tartozunk a törzsedhez.¹³

- Juszuf vagyok, a Sivatag Rettenete! – húzta ki magát büszkén a kérdezett. Ettől még inkább egy agyament Mikulásra emlékeztetett, aki pillanatnyi elmezavarában arabnak akarja álcázni magát. Megható látványt nyújtott, mélyen megerősített abban a hitemben, hogy emberi hülyeség örök és halhatatlan.

- Akkor Vanojeke mama, Juszuf, a Sivatag Rettenete, kezdjétek koncentrikus körökben körbejárni az állomás körül és figyeljétek mi van a föld alatt. Nem kell erőlködni, nem áshatták túl mélyre, amit elástak. Arra se idejük és se energiájuk nem nagyon lehetett!

Engedelmesen indultak is, mintha valami vezetőféle lennék. Pedig nem szokásom az ilyesmi. Még Hortensio is hozzám fordult:

- És én? Én mit csináljak?

Kedvem lett volna megkérni, hogy dzsiggeljen egy kicsit, mert eddig még csak rajzfilmen láttam táncoló ogrét, de ehhez azért még én sem vagyok elég szemtelen.

- Próbáld a nyomaikat követni. Csak úgy szemmel, tudod, mint a westernekben, a prériken szokás. – Nem véletlenül hivatkoztam a kedvenc műfajára. Az ekkora pasiknak is van lelke. Nehogy már feleslegesnek érezze magát, csak azért, mert nem tudja olyan jól azt a varázslatot.

Elégedetten bólogatott. Tetszett neki az ötlet. De nem állhatta meg, hogy fel ne tegyen nekem egy kényes kérdést:

- És te mit fogsz csinálni?

- Amihez a legjobban értek. Semmit.

- De hát, lehet, hogy az egész Marsot veszély fenyegeti! – háborodott fel. – Te meg csak ülnél itt és...

- És ha nem itt ülök, attól elmúlik a Mars fenyegetettsége? Mert akkor szívesen odébb ülök! – Megráztam a fejem. – Amilyen remek megfigyelő vagyok, a fantasztikus koncentráció készségemmel simán elsétálnék a rejtekhely mellett, még akkor is, ha az Empire State Buildinget¹⁴ ásták el oda!

06.

Nem is tartott sokáig, mire rátaláltak.

A kereső-bajnokság nyertese Vanojeke mama volt, ahogy előre megtippeltem. Kár, hogy senkivel sem fogadhattam rá. Igaz, azt szokták mondani, hogy úri ember biztosra nem fogad, de hol vagyok én az úri embertől? Ha zongorázni tudnám a különbséget, valószínűleg hosszas koncert körutakat tartanék és betegre keresném magam, a rajongók jóvoltából. De pont annyira nem tudok zongorázni, mint ahogy fogadni sem szoktam soha, ebből kifolyólag álldogálhatok a Marson, egy kis társaság negyedekén és bámulhatom a vörös talajt.

- Ügyes fickók – jegyezte meg Hortensio. – Biztos, hogy ide ásták el az a valamit? – kérdezte meg még egyszer Vanojeke mamától. – Én nem látok itt semmi különöset, pedig értek a nyomolvasáshoz.

- Tuti, hogy itt van, amit keresünk – bökött mutatójával a körülbelül egy négyzetméteres földterület felé Vanojeke mama, amit úgy álltunk körül, mint gyászoló rokonság a gazdag örökhagyó koporsóját.

- Óvatosan, ásóval kiszedegették a ritkás növényzetet, mint a gyeptéglákat egy kertészeten. Kiásták a lyukat, a homokot, földet talán a hálósákjaikra, vagy alkalmas takarószerű anyagra dobálták, hogy nem maradjon földhalom. Beletették a két a ládát a gödörbe és betemették. Alaposan letaposták a talajt és visszatették rá a gyeptéglákat. A megmaradt földet pedig a takaróval odébb vitték és ott szórták szét,

hogy minél kevesebb nyom maradjon, hogy megbolygatták a talajt. Még valami könnyű mágiát is használhattak a föld sebeinek gyógyítására. Ha nem keresünk kifejezett errefelé valamit, ha nem tételezzük fel, hogy elásták, sose szúrtuk volna ki.

- Akkor... Lapátra fel! – javasoltam.

- Te ki akarod ásni?! – ütődött meg Juszuf.

Náluk nincsenek szokásban az ilyen gyanús, munkára emlékeztető tevékenységek. Az ilyesmit mindig az asszonyaikra hagyják, elvégre: Hölgyeké az elsőbbség! Egy igazi, marsi tuareg férfi csak a három „v”-n – úgy, mint: varázslás, vadászat, verekedés – legfeljebb tolvajlással emeli a saját és a törzse életszínvonalát. Ez nem holmi halott hagyomány, hanem de facto¹⁵ törvény.

- Hát... - húztam el a szót. – Ha nem sikerül rádumálni a cuccot, hogy magától kimásszon a föld alól, akkor muszáj lesz. De csak abban az esetben, ha kíváncsiak vagyunk, hogy mit is kapartak el ide. Most még megtehetjük, hogy szépen megfordulunk és elhúzzunk innen a távoli sunyiba.

- És ha valami értékes? – így a Sivatag Rettenete.

- És ha forralnak valamit ellenünk? – így Vanojeke mama.

- És ha ez itt valami fegyver? – így Hortensio.

- Épp erre vagyunk kíváncsiak, nem? – adtam meg a választ egy újabb kérdéssel és elindultam vissza a bebázódottak cuccaihoz. Azért a bizonyos két rokonszenves tábori ásóért.

Amikor visszaértem, még mindig a talajt bámulták és szinte hallani lehetett, hogy zakatolnak fejükben az észkerekek. De vannak olyan esetek, amikor okoskodással semmire sem megy az ember, mikor muszáj tenni valamit. Ezt még, a hivatásos naplopó is kénytelen vagyok elismerni.

Az egyik ásót Hortensiónak nyújtottam. A kis szerszám elég nevetségesen festett a hatalmas markában, kábé olyan volt, mint ha én ragadnék homokozó lapátot komolyabb terepmunkához.

A másikkal még én láttam dolognak. Azt meg se próbáltam, hogy Juszufnak adjam, nem kívántam vitába bonyolódni vele. Ő biztos, hogy méltóságán alulinak tartaná a kubikolást, én meg előbb-utóbb szájon akarnám vágni. Nem jobb a békesség? Az fel se merült, hogy Vanojeke mamára sózzam a szerszámot, annyira azért tisztelem a hölgyeket – meg az idősebbeket -, hogy az izomerőt igénylő melókat ne löcsöljem rájuk. Mást lehet, de a fizikai munkában jobbak a pasik. Általában. Mert erről szögesen eltérő véleménye lehetett annak a nyálasan ellenszenves csapattársamnak – szépreményű futóatléta voltam régmúlt ifjúságomban -, aki tett valamilyen szubhumán megjegyzést egyesületünk egyik kézilabdás hölgyére. A leányzó nem csak roppant csinos és igen tehetséges átlövő játékos volt, de hatványozottan heves vérmérsékletű, kardos menyecske is. A történeteket rövidre fogva, csak annyit, a meggondolatlan ifjú ember akkora pofont kapott, hogy csak azért nem ment át az egyik füle a másikhoz látogatóba, mert az orráról visszapattant. Szívből sajnálom, hogy nem sikerült valami adathordozóra rögzítenem azt a fülest, szívesen lejátszanám a megörökített affért, oktatófilmként, olyan gyengeelméjűeknek, akik a nőket „gyengébbik nem”-ként aposztrofálják.

Ez nálam teljesen normális. Mihelyt lapátolni kell egy kicsit, rögvést elkalandozik a figyelmem és elmerengek ifjúságom szép emlékein, hogy a másik is odaférhessen a munkához, ne panaszkodhasson, hogy neki nem jut elég.

És úgysem vehettem volna fel a versenyt Hortenzióval. A Marson – állítólag, ezt még nem volt szerencsém alaposan tesztelni – az alacsonyabb gravitáció miatt lassabban öregszenek az emberek és a hasonulás is alaposan belezavar a biológiai óra működésébe. Tudtam, hogy Hortenzio vagy húsz évvel idősebb nálam, bár ez egyáltalán nem látszott. Igaz, hogy is lehetne összehasonlítani egy középkorúnak

mondott vén trottyost és duzzadó izmú ogréval? Aki olyan tempóban lapátolt, hogy egy kisebb hatásfokú munkagép csikorgó fogaskerekeiből rozsdakönnyeket kicsiholva könyörgött volna neki a mutatóvív titkáért.

Én inkább csak akadályoztam az ásóbajnokot, ahogy tüsténtkedtem körülötte, hogy legalább jelképesen odébb hajítsak egy-egy lapátnyi földet. A viharsebes munka nem tartott sokáig, viszont a röpke idő alatt is tetemes mennyiségű marsi talaj változtatott helyett.

Hortenzio mozdulatai egyszerre csak lelassultak, hirtelen nagyon megfontoltá vált. Ebből csak egy részeg kanári nem sejtette, hogy közel jár az elásott tárgyakhoz. Aztán még az ásót is félredobta, csak hatalmas markával söprögette odébb a laza homokos talajt.

Errefelé még nem igazán tettek ki magukért a falánk földigiliszták, humusznak híre-hamva sem volt. Csak a két ládának. Körvonalaik átsejlettek a vékony földrétegen.

Hortenzio is abbahagyta a melót és felemelkedett a guggolásból.

Álldogáltunk és bámultunk le a sekély gödörbe, mint kutya tányérjába, ha hiába vár a vacsorára.

- Mi van a ládában? – kérdeztem. Hátha csak én vagyok annyira vaksi, hogy nem látok át a poron, meg a ládák néhol előcsillanó, ezüstös, fémes falán.

Hortenzio csak megvonta a vállát.

Juszuf előhúzta a kését. Mivel a helyzet nem olyan volt, hogy bicskázáshoz készülődjön, tévedhetetlenül kiokoskodtam, hogy ő se lát bele a földiek csomagjaiba és most némi kézi munkára készül, egy kis feszegetésre, amiben már nagy gyakorlatot szerezhettek rovott múltjában.

Vanojeke lehunyta szemmel – nem mondhatom, hogy nézett – koncentrált a ládákra.

- Dobozok vannak bennük – mondta. – Dobozok mind a kettőben. Meg valami időzítő szerkezet. Azt nem látom... érzem pontosan, mikor jár le az idő, de már nincs sok hátra. Ha az az óra a nullához ér, beindulna majd majd a ládába szerelt villanymotorok és elemelik a ládák fedelét. A fedelek pedig úgy vannak megcsinálva, hogy ha felemelik őket, ezzel a mozdulattal, a hozzájuk rögzített drótok segítségével automatikusan kinyitják a dobozokat is. Vagyis tök mindegy mit csinálunk – sóhajtott és kinyitotta szemét. Ha nem teszünk semmit, magától kinyílik az egész. Ha pedig mi nyitjuk fel, csak azt tesszük, amit a ládák készítői is meg akartak tenni. Ami nem biztos, hogy jó nekünk.

- Ha nem akarjuk, hogy kinyíljanak, akár rájuk is ülhetünk – kockáztatta meg Juszuf. – Nem hiszem, hogy akkora teljesítményű motorokat szereltek be, hogy azok megbirkóznának a súlyunkkal.

- Nem lenne a világ legjobb mulatsága itt kotlani ezeken a szögletes „tojásokon” és várni a csodára... - jegyezte meg Vanojeke mama.

- És ha körbe kötnénk őket? – kérdezte Hortenzio, aki egy kicsit konstruktívabb elme volt, mint a sivatag ősszakállú réme. – Van egy csomó kötélt a terepjáróban... Hozzájuk lehet nyúlni? – akad meg. – Bírják a mozgatót? Nincs bennük mozgásdetektor vagy rezgéskapcsoló?

- Azok, hogy néznek ki? – kérdezte a mama.

- Meg vagyunk löve – sóhajtott Juszuf. – Aki látja, nem tudja, mit néz. Aki pedig meg tudná nézni, mi az ábra, az nem látja. Klassz kis csapda.

- Csapda ez, a javából – legyintett Hortenzio.

- Annyira azért nem – jegyeztem meg. – Milyen dobozok van belül?

- Nem tiszta a kép. Talán, ha óvatosan lesöprögetnénk róluk a földet... - mondta bizonytalanul Vanojeke mama.

Ránéztem Hortensio mancsaira. Azokkal valamit óvatosan csinálni? Juszuf szakértelmében meg csak akkor bíznék, ha a ládákat pajszerrel kéne feszegetni. Nincs más hátra: enyém a pálya.

- Majd én söpörögetek – mondtam búsan. – Az óházában, a hadseregben ez volt fő profilom. Azóta eltelt harminc én, eljutottam a Marsra, de pont ott tartok, mint egykor. És még mondja valaki, hogy fejlődés, - mint olyan -, létezik.

Letérdeltem és belehajoltam a gödörbe. Nagyjából abban a pózban, ahogy mohamedán testvéreink imádkozni szoktak. Szép óvatosan elkezdtem félresimogatni a talajt, ahogy szűz leányt cirógat a megrontója.

Könnyen ment és nem is tartott sokáig. A két fémláda bordázott teteje nem lett egészen tiszta, de nem is az volt a cél, hogy fényesre suvickoljam őket.

- És most? – álltam fel, mikor végeztem.

A mama úgy meredt a ládákra, mint a peches játékos a rulett-kerékre, a kaszinóban, vasárnap hajnalban, mikor az utolsó vasát tette egy számra, hátha visszanyer mindent.

Figyeltem az erőlködését. Juszuf és Hortensio is igyekeztek rendesen, hátha ezúttal sikerül többet látniuk a trükkös ládák belsejéből.

Nem sikerült nekik.

Vanojeke mamának viszont igen.

Elfordult a gödörtől.

- Helyzet? – kérdeztem.

- Dybbuk¹⁶ dobozok vannak bennük – felelte röviden.

- Az jó – bólogattam. – Vagy nem jó? Mi az a dybbuk és miért van neki doboza?

- A dybbuk doboz egy olyan eszköz, amit a régi zsidó hagyományok szerint szelleműzéskor használtak – kezdte a magyarázatot Vanojeke mama a gyengébbek kedvéért.

Vagyis mindhármunk kedvéért.

- A dybbuk szellem, démon, tudom is én micsoda, amit kiűztek a szerencsétlen halandókból, akit valamely okból megszállt. Ilyen dobozokba zárták a gonosz lelkeket, amiket sikerült kiűzni a páciensekből.

- Akkor a dybbuk doboz olyasmi, mint a palack, amibe dzsinnt zártak? – következtetett éles elméjűen a Sivatag Réme.

- Majdnem. A dzsinn nem szokott megszállni senkit, önálló formában létezik. Legalábbis a legendák szerint. A dybbuk pedig nem más, mint egy parazita, egy olyan gonosz lélek, amelyik életében olyan nagy vétket követett el, hogy még a pokol sem elég rossz neki büntetésként, ezért a világban kóborol, áldozatára lesve. Ha alkalmas alanyra lel, beköltözik a testébe, megkísérli onnan kiszorítani az áldozat saját lelkét. Ne dőljetek be a bukmékereknek, akármekkora oddszot is kínál fel, minden esetben a dybbuk győz és a megtámadott személy lelke kiszorul a saját testéből. Mintegy, maga is dybbukká válik. Már ha idejében ki nem űzi a dybbukot az áldozatból. Mert, mint minden bajra, erre is van orvosság... - kezdett volna bele egy hosszabb eszmefuttatásba Vanojeke mama, hogy az tudatlan nebulókat felvilágosítsa a világ dolgairól, de én udvariatlanul félbeszakítottam. Már csak azért is, mert nincs minden bajra orvosság.

- Stop! Akkor ez olyasmi, mint a láncreakció, igaz? Egy kárhozott lélek kilök kinyájában egy másikat a helyéről, az pedig, mivel visszatérni nem tud, addig bolyong, míg nem talál magának egy olyan testet, amiből kitúrhatja az épp benne lakozó lelket?

- Így igaz - bólogatott Vanojeke mama.

- De nyilván, itt is lehet valahogy szabályozni a dolgot. Mint az atomreaktorokban a maghasadást, grafittal. Vagy mint a vámpírok esetében. Azokat is le lehet állítani,

mert ha nem így lenne, már a világon mindenki vámpír lenne. Vagy halott. Ami majdnem, de azért mégsem egészen ugyanaz.

- A dybbukot ki lehet úzni a gazdatestből és be lehet zárni egy ilyen dobozba. Nem kell hozzá más... - ragadta el ismét Vanojeke mamát a hév.

Ez a baj a hajdani tanító nénikkel. Hiába igazoltak át azóta másik csapatba s lettek boszorkányok, azért a régi hév nem hagyott alább. Gyakran engednek a kísértésnek, és olyankor is okítani akarnak, mikor nem egészen alkalmas rá a pillanat. Mint ahogy ez az idő sem tűnt épp megfelelőnek néprajzi, mágiatörténeti előadások meghallgatására.

- Felhívnám a figyelmedet arra, az apró, de nem elhanyagolható tényre – hallgattattam el ismét udvariatlanul Vanojeke mamát -, hogy ez a dybbukok már primán ki vannak úzve mindenféle testből és saját, összkomfortos dobozaik lakói. Ahonnan, kicsinyes rossz szándékból ki akarják őket lakoltatni. Legyenek csak ágrólszakadt, kivert kutyák, marjanak bele abba, akit érnek. Ha nyílnak a dobozok, biztos, hogy előbújnak?

- Mint a kakukk az órából, egészkor – bólogatott Vanojeke mama. – Ezek nekik nem kellemes kis kéglük, hanem sanyarú börtönök. Nem is vágnak másra, mint kitörni belőlük. Ettől aztán még ádázabbak lesznek.

- És kinyiffantani őket valahogy? Nem lehet?

- Biztosan lehetséges – sóhajtott a mama. – Elég nagy ahhoz a világegyetem, hogy minden lehetséges legyen benne, de...

Utálok az ilyen mondatok végén a „de” szócskát. Mindig azt jelenti:

„Mégiscsak ráfaragtál, haver!”

- De te nem tudod, hogy lehetne végleg megszabadulni tőlük – szögeztem le.

- Hogyan ölsz meg fizikai síkon egy fizikai síkon elpusztíthatatlan lényt?

Ez igazán jó kérdésnek tűnt.

07.

Az idő telt, mert ez kellemetlen szokása. És hogy tetézzé, nem csak úgy peregtek a másodpercek, de szinte röppöltek. Mint mindig, ha a közeledik a határidő, azaz egy zéruspont, aminél nincs tovább. Ha valahol a távoli jövőben bujkál, akkor az idő szép lassan csordogál, mint egy álmos folyam a déli vidékeken. De ahogy közelít az a kínos pillanat, mikor meg kell jelenni egy vizsgán, le kell adni egy munkát, netán vissza kell fizetni egy összeget, amelyet ostobán kölcsönöztek, egyre sorsul a szubjektív óra ketyegése. A gyorsulás pont fordítottan arányos a kellemetlen eseményig hátra lévő időtartammal, azaz az utolsó pillanatokban már eléri a sanyarú sorsú jobbágy lelkében a fénysebességet. Ami, - úgy mondják -, egy határ, mert nincs gyorsabb nála a világegyetemben.

A fejem ingattam. Nem tetszett a saját ötletem, pedig igazán jó ötletnek. Viszont, mindig így kezdődnek a nagy ráfaragások, valami irtó jó gondolatnak tetszik, átültetem a gyakorlatba az ideát és kész a katasztrófa. De a katasztrófa ez esetben amúgy is itt kopogtat, - mit kopogtat!? – dörömböl az ajtónkon.

- Eszembe jutott egy megoldás – böktém ki végül, a jobbik meggyőződése ellenére.

- Mi?! – lepődött meg Hortensio. Nem szokott hozzá, hogy nekem csak úgy eszembe jusson valami.

- Mama, te azt mondtad, én olyat vagyok a mágia tekintetében, mint hőmérsékletben a nulla Kelvin fok – fordultam kedvenc öreglányomhoz.

- Az csak egy hasonlat volt. De a világegyetemben sem létezik az abszolút nulla! Az nem érhető el sosem. Benned is kell lennie valami minimális - annyira kicsi, hogy

nem is érzékelhető, a mi eszközeinkkel nem mérhető, – mágikus aktivitásnak. De hogy most ez ide. Kisebb gondunk is, nagyobb mint a te...

Vanojeke mamának nem lehetett jó napja. Megint félbeszakítottam.

- Emlékezz a tűzgolyóra! Hozzám vágtad és nem égetett meg. Egyszerűen eloszlott, eltűnt a semmibe.

- Semmi nem tűnik a semmibe. Ez ellent mondana az energia megmaradás törvényének. te valahogy elnyelted a tűzgolyó energiáját, vagy továbbítottad valahova, nem tudom! Már akkor is megmondtam, hogy nem tudom!

Türelmetlen volt és dühös. Mint minden ember, amikor szorítja az idő és nem látja a kiutat. Nem vette észre a megoldást. Pedig ott volt az orra előtt. És nem is valami pici, bujkáló, eldugott megoldás volt az, hanem szép nagy. Majdnem két méteres. Én.

- Épp erről lenne szó – mutattam rá. – Elmondom, mire gondoltam. Ti most beültök a terepjáróba, Juszuf, te a tevédre – fordultam a tuareghez, mert lényeges volt, hogy rajtam kívül ne legyen jelen semmilyen élőlény jelen a kísérletnél -, és elhúztok a bánatba. Ez nem sértésnek szántam. Elmentek, valahova jó messze. Én meg, ha már nem is látalak benneteket, kinyitom a dybbuk dobozt. Had bújjanak elő a lelkecskéim. Lássuk, mire mennek velem. Azt mondtad, mama, hogy megőrzítik az áldozatukat. Ez esetben nem fog sikerülni, mert nálam ez már meghaladott állapot. Ugyanis, ha nem lennék máris teljesen bolond, eszembe se jutna ilyesmivel kísérletezni.

Vanojeke mama elgondolkodott:

- A dolog működhet. Ha logikusan számba vesszünk mindent... Te tényleg elnyelheted, vagy – tudom is én!? - kilőheted őket egy másik univerzumba.

- Nem lesz ez veszélyes? – kérdezte Hortensio.

- Cabe-re nézve biztosan. Ránk? Nem hiszem. Valamennyi gonosz lélek a legközelebbi, hogy azt nem mondjam: a kéznél lévő áldozatot veszi célba. Ezért oldották meg úgy régebben a démonúzést, hogy kecskébe, disznóba költöztették át a rakoncátlankodó entitást.

- Akár még sikerülhet is? – reménykedett a serif.

- Jó esélyt látok rá – mondta meggyőződéssel a mama.

- Nem kéne nekünk nyitogatni ezeket a ládákat, dobozokat - ellenkezett váratlanul Juszuf. – Pandora szelencéjével¹⁷ se kellett volna vacakolniuk a régi görögöknek, és nem lenne annyi baj a világon - leplezte magát ismét, hogy olvasottabb, mint egy átlagos sivatagi széltoló.

- A dobozok akkor is ki fognak nyílni, ha ládák nem. Ezért is nem volt jó a láncolós ötlet. Ez nem úszhatjuk meg – ingatta a fejét Vanojeke mama.

- Akkor meg ér egy kísérletet – kaptam segítségek Hortensiotól. Majd hozzám fordult:

- Tényleg ekkora marha vagy? Csak úgy, belemászol?

- Mindig is erről szólt az életem. És most is – jó eséllyel – megúszhatom.

Nem szaporítottuk tovább a szót.

Hortensio kezét fogott velem.

Juszuf a vállamra tette a kezét, mélyen a szemembe nézett, aztán hátra lépett és a melle előtt keresztbetett kézzel meghajolt.

Vanojeke mamától kaptam egy pusztit.

Aztán a mama és Hortensio beültek a dzsipjükbe, Juszuf felkecmergett a megatevéjére.

Elindultak.

Hortensio nem nyomta nagyon a gázt, a tevé könnyen tartotta velük a tempót.

Néztem utánuk.

Egyfolytában.

Ők pedig nézegettek vissza.
Időnként.
Aztán eltűntek egy domb mögött.
A gödörhöz ballagtam, letérdeltem mellé.
Azért, biztos, ami biztos, nyögtem egyet. Hátha nem lesz rá többet alkalmam.
Lehajoltam és megragadtam a ládák fedelét. Egyetlen rántással kinyitottam őket.
Felegyenesedtem.
„If you want blood, you’ve got it!”¹⁸
Valamennyi dybbuk doboz kinyílt, a ládákkal együtt. Beléjük bámultam, de nem láttam semmit.
Aztán hirtelen úgy éreztem, mintha gyomorszájon vágtak volna.
És újra...
És újra.
Nem tartott sokáig.
És a fájdalom is elmúlt.
Felálltam és leporoltam a térdem. Nem mintha számított volna, csak megnyugtatott, hogy képes vagyok ilyen egyszerű cselekedetekre. Azaz, ura vagyok a testemnek. És a fejemben sem hallok fura hangokat.
Elővettem a telefonom.
Vanojeke mamát hívtam. Az első csengésre felvette.
- Mi van veled? – kérdezte, szóhoz sem hagyva jutni.
- Rendben vagyok. Alighanem úgy történt minden, ahogy elgondoltam.
Kinyitottam a ládákat. Aztán mintha többször gyomron vágtak volna. Lehet, hogy görcsöltem az idegességtől. A dobozokban nem láttam semmit. Nem is történt semmi. Nyugodtan visszajöhettek. Vagy akár be is várhattok. Berakom a ládákat a járgányomba és tűzök utánatok.
- Nem érzel semmi különösét? Nem szólnak hangok a fejedben?
- Csak egy. És azt mondja, hogy piszok éhes vagyok. De ez egy régi ismerős: az enyém. Működött a terv. Bár, ha megszállt volna egy, vagy több gonosz lélek, valószínűleg ugyanezt mondanám, csak, hogy a közeletekbe kerülhessek. És aztán...

(Folytatása következik...)

¹ Terraformálás: Olyan, a Földre némiképp hasonló bolygókon folytatott tevékenység, amivel a leggyakrabban sci-fi regényekben találkozunk. Nagyjából annyit tesz: „földiesítés” – az adott bolygó, légkörének, éghajlatának, időjárásnak megváltoztatása, a Földéhez való hasonítása. A cél a bolygón minél jobb életfeltételeket biztosítani a földi ökoszisztéma meghonosításához.

² Teleportáló állomások, teleportálás. Ha valaki ezzel a mindennapos dologgal nem lenne tisztában: a dolog hozzávetőleg úgy zajlik, hogy besétál a páciens a teleportáló állomásra, ami egy körülbelül százméterszer százméteres betonplacc. Körülötte mindenféle gyanús és látványos szerkezetek, amikhez nem értek. Az utazás (teleportálás) úgy indult, hogy valahol, valaki megnyom egy gombot, mire az említett szerkezetek atomjaira bontják a mit sem sejtő delikvens. Aki persze azért gyanakodhat... Az atomokat egy előttem szintén ismeretlen rendszerrel – megjegyzem, azt sem tudom, hogy működik a mikrohullámú sütő – sugárzássá alakítják és a hawkingi úrön keresztül átsugározzák a fogadó állomásra. Ahol hasonlóan elmés szerkezetek fordítva játsszák le a folyamatot, azaz a fogadott sugárzásból atomokat konvertálnak, azokból pedig helyreállítják az embert, levelibékát, sonkakonzervet. Mikor, mi érkezett. Ez a Naprendszeren belül a bolygóközi utazás leggyorsabb és legbiztonságosabb módja. Eddig még egyetlen teleportálási balesetet sem jegyeztek fel történelem során. De ami késik... Az általában, előbb-utóbb bekövetkezik. Ennek a remek, kényelmes és piszok gyors közlekedési módnak mindössze az az egyetlen hátulütője: előbb valami más módon el kell jutni a célpontra és ott kiépíteni egy fogadó állomást. A Mars esetében ez csaknem két évig tartott. Míg űrhajókkal áthurcolták a felszerelést, a megfelelő személyzetet. És persze az első bázishoz szükséges építőanyagot, meg az emberek kellő ideig – míg fel nem épül az állomás, ahonnan visszasugározhatnak a Földre – való életben maradásához szükséges készleteket. Nagy meló lehetett, mert akkor még – értelemszerűen – nem indult be a Mars terraformálása, de az élő szervezetek Marshoz való hasonulása természetesen már akkor is adott volt. De ez egy másik történet, amit majd máskor mesélek el.

³ Mert őt mindenből ki kell venni. A gyevi bíró a hasonló című, I. (Hunyadi), avagy Igazságos Mátyás királyunkról szóló népmesében szerepel, ahol is a nagy király rendesen megszivatja a népnéző urat.

⁴ Sfacciatto (olasz) – szemtelen, arcátlan.

⁵ A Nagy Ránc: a Valles Marineris a Naprendszer legnagyobb ismert kanyonja 4000 kilométer hosszú, helyenként akár 700 km széles és átlagosan 8 km mély. Közvetlenül az egyenlítő, mentén, délre mélyül a Marsba, nagyjából kelet-nyugati irányban. Hogy mi lehet a fenekén, azt – jelenleg - még a Nasánál sem tudják. Bővebb információk: http://hu.wikipedia.org/wiki/Valles_Marineris

⁶ Interdiszciplináris: több tudományterületet érintő. Olyan esetekben használják, ahol két vagy több tudomány módszereinek vagy fogalmainak összekapcsolásával írják le egy-egy jelenséget.

⁷ Andy Varhol mondása: Tizenöt prec hírnév mindenkinek jár.

⁸ Olasz kifejezés. Jelentése: vérbosszú. A déli területek és Szicíliában dívott főként s dívik talán még ma is. A maffiával kapcsolatban emlegetik olykor romantikusabb lelkek, akik nem hajlandók tudomásul venni, hogy ma már az is egy üzleti vállalkozás. Szimpla üzlet, a maga sajátos eszközeivel és módszereivel. Amelyek persze igen gyakran ütköznek a törvénybe.

⁹ Descartes francia filozófus. Híres aforizmája: „Gondolkodom, tehát vagyok.”

¹⁰ Ray Bradbury (1920-2012) kiváló amerikai sci-fi író. A Marsbéli krónikák – és még számos más történet - megalkotója. Nem tudom, hogy van-e róla elnevezve valami a Marson, de mindenképpen lennie kéne. Ezért aztán kitaláltam neki egy hegyet. Tőlem csak ennyire futja. Bocs.

¹¹ Sir Arthur Conan Doyle a Sherlock Holmes történetek (és számos más kalandos história) szerzője. Műveiben gyakran, a részletekre ügyelő, figyelmes vizsgálaton alapuló munkával és az ebből levonható következtetéssel érnek célt hősei. Nem véletlen, hogy a detektívregények egyik ősatyjának tartják. Azt már csak én teszem hozzá, hogy a ma népszerű „helyszínelős” sztorik, mintha csak az ő fejéből pattantak volna ki.

¹² Mitől aktív mágikusan a Mars? És a Föld miért nem? Mi gátolja a Földön az erős mágiát?

A megoldás: a felhasználók száma. Minél több fogyasztót (villanykörtét) kötünk egy áramforrásra (akkumulátorra), annál hamarabb lemerítik. Egy körte még nagyon világít, kettő még rendesen, öt csak pislákol, ötven meg talán már semennyire sem.

A másik lehetőség: a Nap közelsége. Több napfény és több meleg jut - bár az atmoszféra is vastagabb - ennek viszont ára van. A túl erős napsugárzás elnyomja az sötét űr sötét anyagaiból eredő mana energiát. A kettő nem fér meg, az erősebb, amiből több van, kiszorítja a másikat. Mintegy felemészti. (Anyag-antianyag páros.) A sötétségtől való atavisztikus félelem nem más, mint a varázslattól való félelem, és nem véletlenül.

Régen, a Földön az „éjszaka gyermekei” (lásd: vámpír, farkasember) voltak a mágikus lények, a varázslók, boszorkák éjjel dolgoztak, mikor egy picurka napsütés sem volt.

Összefoglalva: a Földre eleve lényegesen kevesebb mana-energia jutott el, a napközelség miatt, **plusz** sokkal több felhasználója lett az újkortól kezdve. (Vö.: népességnövekedés, mit növekedés; robbanás.) Az ókori, középkori nagy mágusok ideje lejárt (ők is csak mágikusan **hiperérzékeny** emberek voltak, fogalmazzunk úgy: világbajnokai választott sportjuknak), a fantasztikus képességeik nem is tudtak igazán kifejlődni, mint ahogy tápanyag és vízhiányos környezetben is elvegetálhat egy növény, de sosem tud igazi pompájában megmutatkozni. Ahogy szaporodott az emberiség, úgy szívták fel egyre többre az adott, állandó mennyiségű energiát, úgy csökkent az egy főre jutó varázserő. A huszonegyedik századra nem maradt több, mint néhány ügyes bűvész, mentalista, aki egészen képtelen, lehetetlennek tűnő trükköket is meg tud csinálni, és maga sem érti pontosan, hogyan. A saját ügyességének tulajdonítja, és a sok gyakorlásnak, ami egy mágikusan energiadúsabb környezetben még egy kisbabának is menne.

¹³ Bizonyos primitív népcsoportoknál, törzseknél nem szokás – vallási, törzsi tabu – elárulni a személy valódi nevét idegeneknek. A mágikus világképben ugyanis gyakori és elterjedt az a nézet, hogy az aki ismeri a másik ember valódi nevét, ezzel hatalmat is nyer felette. Azt meg mit lehessen tudni, hogy a Marson tuareget játszó XXI. századi emberek mennyire neoprimitívek?

¹⁴ Híres new yorki felhőkarcoló, hosszú ideig a világ legmagasabb épületének számított. Amennyire én tudom, ezt a címet apjainkban a malajziai Petronas torony birtokolja, de ennek tényleg semmi jelentőség sincs a történet szempontjából.

¹⁵ de facto (latin): valóban, tényleg

¹⁶ A *dybbuk* (דוביבוק) héber szó. Jelentése: belekapaszkodik, kötődik. (Bővebben: <http://www.judapest.org/a-dybbuk/>)

¹⁷ Pandora szelencéje – a görög mondavilág egy bájos történetében szereplő ládika, amibe a világ minden baját, gondját csapását zárták. A kis kíváncsi Pandora pedig mindenáron bele akart kukucskálni. Meg is tette ésezzel elszabadította a szelencébe zárt rémségeket. Ha valaki kételkedne a mese igazság alapján, csak nézzen körül bátran, esetleg tekintsen meg egy tévéhíradót.

¹⁸ „Ha vért akartok, hát vegyétek” – AC/DC